Τιμᾶται Λεπτῶν 10 ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ **Τιμᾶται Λεπτῶν 10**

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — Ἐν Ἀθήναις, 10 Δεκεμβρίου 1892. — ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις..... » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ, διήγημα Λ. Τολστόη.—ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρύ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρ. Β' — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἕκτωρος Μαλώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΔΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Διακόπτεται ὁριστικῶς ἡ ἀποστολὴ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» εἰς πάντας τοὺς μὴ συμμορφωθέντας πρὸς τὴν ἔντυπον ἡμῶν γνωστοποίησιν περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς αὐτῶν.

Ἡ Διεύθυνσις

ΟΠΟΥ Η ΑΓΑΠΗ ΕΚΕΙ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ

Ἐκ τῶν λαϊκῶν διηγημάτων τοῦ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΗ

[Συνέχεια]

Τὸ γέρο τὸν ἔλεγαν Στεπάνιτζ κ' ἔζοῦσε στὸ σπίτι τὸ γειτωνικὸ ἑνὸς ἐμπόρου γιὰ ἐλεημοσύνη, καὶ ἡ δουλειά του ἤτονε νὰ βοηθῇ τὸν αὐλοφύλακα. Ἐστάθη ὁ Στεπάνιτζ κοντὰ στὸ παραθυρο τοῦ Ἀβδέϊτζ γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ πεζοδρόμιο ἀπὸ τὰ χιόνια. Τὸν ἐκύτταξε ὁ Ἀβδέϊτζ καὶ πάλι ἄρχησε τὴ δουλειά του.

— Φαίνεται πῶς τὰ γειρατειὰ μ' ἐξεκούτιαναν, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ἀβδέϊτζ. Ὁ Στεπάνιτζ παστρεύει τὰ χιόνια κ' ἐγὼ θαρρῶ πῶς ὁ Χριστὸς ἔρχεται 'ς ἐμένα. Ξεκούτιανες, καϋμένε γέρο.—Καὶ ὅμως ἀφοῦ ἔκαμε δέκα βελονιαῖς, θαρρεῖς πῶς κάποιος τοῦ λέγει νὰ ξανακυττάξῃ στὸ παράθυρο. Κυττάζει πάλι στὸ παράθυρο, βλέπει τὸν Στεπάνιτζ ποῦ ἀπόθεσε τὸ φτυάρι στὸν τοῖχο καὶ 'σὰν νὰ θέλῃ νὰ ζεσταθῇ, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ξαποστάσῃ.

—Γέρος ἄνθρωπος, κατακομμένος—φαίνεται πῶς καὶ τὸ χιόνι δὲν ἔχει δύναμι νὰ φτυαρίσῃ, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Ἀβδέϊτζ. Ἂς τὸν φωνάξω νὰ τὸν ποτίσω ἕνα ποτῆρι τσάϊ, ἀφοῦ καὶ τὸ σαμοβάρι εἶνε ἕτοιμο πιά.

Ἄφησε τὸ σουβλί του ὁ Ἀβδέϊτζ, ἐσηκώθη, ἔβαλε ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸ σαμοβάρι, ἐζεμάτισε τὸ τσάϊ καὶ μὲ τὸ δάκτυλο ἐκτύπησε τὸ τζάμι.— Ὁ Στεπάνιτζ, ἐγύρισε καὶ ἐζύγωσε κοντὰ στὸ παράθυρο. Ὁ Ἀβδέϊτζ τοῦ ἔγνεψε καὶ ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴ θύρα.

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ ζεσταθῇς; τοῦ εἶπε. Θὰ ξεπάγιασες ἀπὸ τὸ κρύο, θαρρῶ.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! δὲ νοιώθω τὰ κόκκαλά μου, εἶπεν ὁ Στεπάνιτζ.

Ἐμπῆκε μέσα ὁ Στεπάνιτζ, ἐτίναξε τὰ χιόνια ἀπὸ 'πάνω του, καὶ ἄρχησε νὰ σκουπίζῃ τὰ πόδια του γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ πάτωμα, ἂν καὶ δὲν 'μπορεῖ νὰ σταθῇ στὰ πόδια του.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη, ἐγὼ σὲ σκουπίζω, δουλειά μου εἶνε, πέρασε κάθησε, εἶπεν ὁ Ἀβδέϊτζ. Νὰ τσάϊ, πιέ.

Καὶ ὁ Ἀβδέϊτζ ἐγέμωσε δυὸ ποτήρια, ἔβαλε τὸ ἕνα 'μπροστὰ στὸ ξένο, καὶ αὐτὸς ἔχυσε τὸ τσάϊ στὸ πιατάκι καὶ ἄρχισε νὰ τὸ φυσᾷ.

Ἤπιε ὁ Στεπάνιτζ τὸ ποτήρι του, τὸ ἀναποδογύρισε κ' ἔβαλε ἀπάνω τὸ κομματάκι τῆς ζάχαρις ποῦ περίσσεψε,[1] καὶ ἄρχισε νὰ εὐχαριστῇ, ἂν καὶ φαίνεται πῶς ἀκόμη θέλει. «Πιὲ ἀκόμη» εἶπεν ὁ Ἀβδέϊτζ, κ' ἐγέμωσε ἀκόμη ἀπὸ ἕνα ποτήρι, καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸν ξένο. Πίνει τὸ τσάϊ του ὁ Ἀβδέϊτζ, μὰ δὲν παύει νὰ παρατηρῇ καὶ στὸ δρόμο.

—Θὰ περιμένεις κανένα· ἐρώτησε ὁ ξένος.

— Ἂν περιμένω κανένα; Εἶνε 'ντροπὴ νὰ 'πῶ, ποιὸν περιμένω. Καὶ περιμένω καὶ δὲν περιμένω, ἀλλὰ ἕνας λόγος μ' ἔχει πιάσει ἀπὸ τὴν καρδιά. Ὀπτασία εἶνε, τί εἶνε δὲν ἠξέρω. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀδελφέ; ἐδιάβαζα ἐχτὲς τὸ εὐαγγέλιο, γιὰ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, ποῦ ἔπαθε, ποῦ ἦλθε 'ς τὴ γῆ· θὰ ἔχεις ἀκούσει, βέβαια.

— Ἄκουσα, ἄκουσα, ἀπάντησε ὁ Στεπάνιτζ· ἐμεῖς εἴμαστε ἄνθρωποι, ἁπλοῖ, γράμματα δὲ ξέρομαι.

— Τὸ λοιπόν, ἐδιάβαζα αὐτό: πῶς ὁ Χριστὸς ἦλθε στὴ γῆ. Ἐδιάβαζα, ποῦ λές, ποῦ πῆγε 'στοῦ φαρισαίου, κ' ἐκεῖνος δὲν τὸν ὑποδέχθηκε ὅπως ἔπρεπε. Ἐδιάβαζα λοιπὸν ποῦ λές, τ' ἀδέρφι, γι' αὐτό, κ' ἔλεγα πῶς ἂν ἤμουνα 'γὼ δὲ θὰ εἴξευρα τί ὑποδοχὴ νὰ τοῦ κάμω. Αὐτὰ ἐσυλλογιζόμουνα καὶ μ' ἐπῆρε ὁ ὕπνος. Μ' ἐπῆρε ποῦ λές, τ' ἀδέρφι, ὁ ὕπνος, κι' ἀκούω κάποια φωνὴ νὰ καλῇ τ' ὄνομά μου· σηκόνομαι,— μιὰ φωνὴ θαρρεῖς ποῦ ψιθυρίζει, περίμενε! λέγει, αὔριο ἔρχομαι. Καὶ δυὸ φοραῖς νὰ 'δῇς. Πιστεύεις πῶς εἶμαι νὰ χάσω τὸ νοῦ μου, καὶ ὅλο τὸν περιμένω;

Ὁ Στεπάνιτζ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του καὶ τίποτε δὲν εἶπε· ἤπιε μονάχα τὸ τσάϊ καὶ ἔβαλε δίπλα τὸ ποτῆρι, ἀλλὰ ὁ Ἀβδέϊτζ τὸ σήκωσε πάλι καὶ τὸ ξαναγέμωσε.

— Πιὲ μὲ ταῖς ὑγείαις σου. Σκέπτομαι, γιατὶ ποῦ λὲς πάλι: Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπάτησε στὴ γῆ, δὲν κατεφρόνησε κανένα, καὶ μὲ τὸν ἁπλὸ λαὸ συναναστρέφονταν περισσότερο, ἐδιάλεξε τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὴν τάξι τὴ δική μας, σὰν κ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλούς, τοὺς δουλευτάδες. Ὅποιος ὑψώνεται, λέγει, ταπεινόνεται. Σεῖς, λέγει, μὲ καλεῖτε Κύριον, κ' ἐγώ, λέγει, σᾶς πλύνω τὰ πόδια. Ὅποιος θέλει, λέγει, νᾶνε πρῶτος, ἂς γείνῃ δοῦλος ὁλωνῶνε. Γιατί, λέγει, μακάριοι οἱ πτωχοί, οἱ ταπεινοί, οἱ πραεῖς, οἱ ἐλεήμονες.

Ἐλησμόνησε τὸ τσάϊ του ὁ Στεπάνιτζ:

1. Εἶνε ἔθιμο 'στοὺς ρώσους, ὅταν δὲν θέλουν ἄλλο τσάϊ ν' ἀναποδογυρίζουν τὸ ποτῆρι. Οἱ περισσότεροι δὲ τὴ ζάχαρι δὲν τὴν βάζουν μέσα στὸ τσάϊ, ἀλλὰ δαγκάνουν ἀπὰ ἕνα κομματάκι καὶ ῥοφῶντας τὸ τσάϊ, λιόνει ἡ ζάχαρι μὲς στο στόμα τους καὶ γλυκαίνει τὸ τσάϊ. Αὐτὸ τὸ κάμνουν χάριν οἰκονομίας, γιατὶ μὲ ἕνα κομματάκι ζάχαρι ὁ ρῶσος μπορεῖ νὰ πιῇ 3 καὶ 4 ποτήρια τσάϊ. Σ. Μ.

ἤτονε ἄνθρωπος γέρος καὶ μαλακόκαρδος. Κάθεται καὶ ἀκούει καὶ τὰ δάκρυα τοῦ βρέχουν τὸ πρόσωπο.

— Ἔλα, πῆ ἀκόμα, εἶπεν ὁ Ἀβδέϊτζ. Ἀλλὰ ὁ Στεπάνιτζ ἔκαμε τὸ σταυρό του, εὐχαρίστησεν, ἔσπρωξε ἀπ' ἐμπρός του τὸ ποτῆρι κ' ἐσηκώθη.

— Σ' εὐχαριστῶ, λέγει, Μαρτῖνε Ἀβδέϊτζ, ἀπ' τὸ κέρασμά σου ἐχόρτασε καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμά μου.

— Νὰ κοπιάζῃς, νἄρχεσαι καμμιὰ φορά, μοῦ κάνεις εὐχαρίστησι, λέγει ὁ Ἀβδέϊτζ. Ὁ Στεπάνιτζ ἔφυγε, καὶ ὁ Μαρτῖνος ἔπιε ὅσο τσαϊ περίσσεψε, ἐσυγύρισε τὰ ποτήρια κ' ἔκατσε πάλι στὴ δουλειά του κοντὰ στὸ παράθυρο — νὰ γαζώσῃ. Γαζώνει καὶ ὅλο κυττάζει στὸ παράθυρο — περιμένει τὸν Χριστό, ὅλο γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ γιὰ τὰ ἔργα Του σκέπεται, καὶ ἔχει στὴν κεφαλή του τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἐπέρασαν ἀπὸ κοντὰ δυὸ στρατιώταις, ὁ ἕνας ἐφοροῦσε ποδήματα τοῦ δημοσίου, ὁ ἄλλος ἰδιωτικά. Ἐπέρασεν ὕστερα ὁ νοικοκύρης τοῦ πλαγινοῦ σπιτιοῦ μὲ καθαρὰ καλόσια *· ἐπέρασε ἕνας ψωμᾶς μὲ ἕνα πανέρι. Ὅλοι ἐπέρασαν ἀπὸ κοντά. Καὶ νά, ἐζύγωσε ἀκόμη στὸ παράθυρο μιὰ γυναῖκα, ποῦ φοροῦσε μάλλινα τσουράπια καὶ χωριάτικα παπούτσια. Ἐπέρασε κοντὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο κ' ἐστάθηκε στὸν τοῖχο. Τὴν κυτταζει κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Ἀβδέϊτζ καὶ εἶδε πῶς εἶνε ξένη, κακοντυμένη καὶ μὲ μωρὸ παιδί, ἐγύρισε τὴν πλάτη της στὸν ἀέρα καὶ θέλει νὰ σκεπάσῃ τὸ μωρό, ἀλλὰ μὲ τί ροῦχα νὰ τὸ σκεπάσῃ; Τὰ ροῦχά της εἶνε ψιλὰ καὶ κουρελιάρικα. Καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο ὁ Ἀβδέϊτζ ἀκούει τὸ παιδί ποῦ φωνάζει κι' αὐτὴ γυρεύει νὰ τὸ 'μερώσῃ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἐσηκώθη ὁ Ἀβδέϊτζ, ἐβγῆκε στὴ θύρα καὶ στὴ σκάλα κ' ἐφώναξε: «Αἴ, καλὴ γυναῖκα!» Ἡ γυναῖκα ἄκουσε κ' ἐστράφηκε.

— Γιατί στέκεσαι στὸ κρύο μὲ τὸ παιδί; Ἔλα κάτω στὴν κάμαρα ποῦ εἶνε ζεστὰ νὰ τὸ συγυρίσῃς. Νά, ἐδῶ ἔλα.

Ἐπαραξενεύθηκε ἡ γυναῖκα. Βλέπει ἕνα γέρο-γεροντάκι μὲ τὴν ποδιά, μὲ γυαλιὰ ἀπάνω στὴ μύτη του καὶ τὴν προσκαλεῖ. Τὸν ἀκολούθησε. Κατέβηκαν τὴ σκάλα, ἐμπῆκαν στὸ δωμάτιο. Ὁ γέρος ὡδήγησε τὴ γυναῖκα κοντὰ στὸ κρεββάτι.

— Ἐδῶ κάτσε, λέγει, καλὴ γυναῖκα, ποῦ εἶνε κοντὰ ἡ θερμάστρα, νὰ ταγίσῃς καὶ νὰ ζεστάνῃς τὸ μωρό σου.

— Στὰ στήθια μου δὲν ἔχω γάλα, ἀπὸ τὸ πρωὶ δὲν ἔβαλα τίποτε στὸ στόμα μου, εἶπεν ἡ γυναῖκα, καὶ ὅμως ἔβαλε τὸ παιδὶ νὰ βυζάξῃ.

Ἐκούνησε τὴν κεφαλή του ὁ Ἀβδέϊτζ, ἐπῆγε κοντὰ στὸ τραπέζι, ἐπῆρε ψωμί, ἕνα γαβάθι, τὸ γέμωσε μὲ σοῦπα καὶ τὤβαλε στὸ τραπέζι.

— Κάθησε νὰ φᾷς, τῆς λέγει, καλὴ γυναῖκα, κ' ἐγὼ κάθομαι μὲ τὸ παιδί· κ' ἐγώ, βλέπεις, εἶχα παιδιὰ — καὶ ξέρω καὶ τὰ νταντεύω.

* Καλόσια — εἶνε διπλᾶ παπούτσια ποῦ φοροῦν στὴ Ρωσσία, καὶ γιὰ νὰ κρατοῦν ζεστὰ τὰ πόδια, καὶ γιὰ νὰ μὴ λερόνονται ἀπὸ τῆς λάσπαις τὰ παπούτσα ποῦ φοροῦν ἀπὸ μέσα.

Ἔκαμε τὸ σταυρό της ἡ γυναῖκα, ἔκατσε κοντὰ στὸ τραπέζι κι' ἄρχησε νὰ τρώγῃ· ὁ Ἀβδέϊτζ ἔκατσε στὸ κρεββάτι κοντὰ στὸ παιδί. Ἐχτυποῦσε, ἐχτυποῦσε τὰ χείλια του ὁ Ἀβδέϊτζ στὸ παιδί, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ καταφέρῃ καλά, — δὲν εἶχε δόντια. Τὸ παιδὶ ὅλο φωνάζει. Κ' ἐσκέφθηκε ὁ ὁ Ἀβδέϊτζ νὰ τὸ φοβερίσῃ μὲ τὸ δάκτυλο, κουνεῖ, κουνεῖ τὸ δάκτυλό του ἴσια στὸ στόμα του καὶ τὸ τραβᾷ ἀμέσως. Δὲν τοῦ βάνει τὸ δάκτυλο στὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ, γιατὶ εἶνε μαῦρο, λερωμένο. Καὶ ἐκύτταξε τὸ μωρὸ τὸ δάκτυλο καὶ 'μέρεψε, ἔπειτα ἄρχησε νὰ γελᾷ κιόλας. Ἐχάρηκε ὁ Ἀβδέϊτζ. Ἡ γυναῖκα τρώγει καὶ τρώγοντας τοῦ διηγεῖται ποιὰ εἶνε καὶ ποῦ ἐπήγαινε.

— Ὁ ἄντρας μου, λέγει, εἶνε στρατιώτης. Εἶνε ὀκτὼ τώρα μῆνες ποῦ τὸν ἔστειλαν πολὺ μακρυὰ καὶ δὲ ξέρω τί γίνεται. Ἐδούλευα σὲ σπίτι μαγείρισσα κ' ἐγέννησα ἐκεῖ. Μὲ τὸ παιδὶ δὲν μ' ἐδεχόντανε. Τρεῖς τώρα μῆνες εἶμαι χωρὶς θέσι. Ἐπούλησα ὅ,τι εἶχα. Παραμάνα δὲν μὲ πέρνουν — εἶσαι ἀδύνατη — λένε. Ἐπῆγα στὴ γυναῖκα ἑνὸς πραματευτὴ κ' ἐκεῖ μοῦ ὑπεσχέθηκε πῶς θὰ μὲ πάρῃ. Ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θὰ μὲ δεχθῇ ἀμέσως, ἀλλὰ ἐκείνη μοῦ εἶπε νὰ παγω μετὰ μιὰ 'βδομάδα. Καὶ κάθεται πολὺ μακρυά. Κ' ἐγὼ ἐκατακουράσθηκα καὶ τὸ μωρό μου ἐβασανίσθηκε. Σπολάτι, ποῦ μᾶς λυπᾶται ἡ νοικοκυρὰ καὶ δὲ μᾶς διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ καθούμαστε, εἰ δὲ μή, κ' ἐγὼ δὲ ξέρω ποῦ θὰ ἔμενα.

[Ἕπεται τὸ τέλος.]

Μετάφρασις ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ ὑπὸ
ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην νύκτα, τῇ φροντίδι τοῦ Ροβέρτου, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Κρέϊλ εἶχον εἰδοποιηθῆ, καὶ τὴν πρωΐαν, ἅμα τῇ αὐγῇ, προσῆλθεν ὁ ἀνακριτὴς συνοδευόμενος ὑπὸ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου κληθέντος ἐσπευσμένως διὰ τηλεγραφήματος καὶ προσελθόντος διὰ πρώτης ἁμαξοστοιχίας.

Ὁ κ. Λωζιέ, ὁ ἀνακριτής, ἦτο ἑξηκοντούτης περίπου ἀνήρ, ξηρὸς καὶ αὐστηρός, πείσμων τὸ μέτωπον, ψυχρὸς τὸ βλέμμα.

Ἐφημίζετο ὡς νοημονέστατος, ἀλλὰ τὸ προσόν του αὐτὸ τῷ τὸ ἐξηφανιζον ἡ ὑπερηφία του καὶ ὁ ἐγωϊσμός του.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι τὸν ἐγνώριζον καλῶς, καὶ ὀλίγοι μεταξὺ αὐτῶν ἠγάπων νὰ ἐργάζωνται μαζύ του.

Ἐμμένων ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς ἰδέας του, δὲν παρεδέχετο ποσῶς τὰς τῶν ἄλλων. Καὶ ὅτε ἠπατᾶτο, θὰ τὸν ἔκαμνέ τις ἐχθρὸν ὑποχρεῶν αὐτὸν ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πλάνην του.

Ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν του, ἦτο ὑψηλός, κίτρινος, ἰσχνός, μὲ βλέμμα ἐσβεσμένον, μὲ ἀραιὰν τὴν κόμην... μὲ λευκόφαιον τὴν γενειάδα του.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκαλεῖτο Πενσών.

Ἦτο ὑψηλὸς εὐσταλὴς ἀνήρ, μὲ εὔθυμον καὶ εὐδιάθετον τὸ ὕφος, γενναῖος, ὡς πολλάκις τὸ εἶχεν ἀποδείξει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του.

Ἦτο ἄλλως τε καὶ στρατιώτης ἀρχαῖος καὶ παρασημοφορημένος.

Ἐγνώριζε τὸν κ. Λωζιὲ ἀπὸ πολλοῦ καὶ ἦλθε χωρὶς νὰ θέλῃ. Ὁ διευθυντὴς τὸν διέταξε, καὶ ὑπήκουσε.

— Κακὴ δουλειά, εἶπε πρὸς τοὺς συναδέλφους του. Τρεῖς φοραῖς εἰργάσθηκα μαζύ του, καὶ τῆς τρεῖς ἀπετύχαμε, παιδιά μου. Ὕστερα γυρίζοντας κανεὶς βρίσκει τὸν διευθυντὴ μὲ μοῦτρα κρεμασμένα ἔτσι . . . καὶ τοὺς συναδέλφους νὰ κορεϊδεύουν ... Καὶ θὰ ἰδῆτε πῶς καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ θὰ ἦνε ὅπως καὶ τῆς ἄλλαις ... Δὲν εἶνε ἀλήθεια σωστό. Ἔπρεπε νὰ μᾶς στέλλουν ὅλους μὲ τὴν σειρὰ μαζὺ μὲ τὸν Λωζιέ ... Ἀλλὰ πάντοτε ἕνα καὶ τὸν αὐτόν! ἄ! ὄχι, ἄ! ὄχι.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τὸ τηλεγράφημα τοῦ ἀνακριτοῦ ζητοῦντος ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, ὁ Πενσὼν ἦτο τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ διευθυντής, μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, εἰργάζετο ἔτι ἐν τῷ γραφείῳ τῆς διευθύνσεως.

Ἐζήτησε πάραυτα τὸν Πενσών.

— Θὰ ὑπάγητε νὰ ταχθῆτε ἀπόψε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Λωζιέ, εἰς Κρέϊλ. Ἰδοὺ συνάλλαγμα ἑκατὸν φράγκων διὰ τὰς δαπάνας σας. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐπανήλθετε τρεῖς φορὰς ἕως τώρα ἄπρακτος ἀπὸ τὸ Κρέϊλ. Ζητήσατε αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ ἱκανοποιηθῆτε. Καὶ μὴ ἀργήσητε νὰ μεταβῆτε!...

— Ἀ! διευθυντά, ἂν εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐστέλλετε ἄλλον ἀντ' ἐμοῦ;

— Διατί;

— Ὁ κ. Λωζιὲ μοῦ φέρει ἀποτυχίας, βλέπετε.

— Παιδαριώδεις ὁμιλίαι!

— Ἀλλ' ὄχι, ἀλλ' ὄχι, διευθυντά. Δὲν διακρίνομαι ὡς ἀνόητος, δὲν εἶνε ἀλήθεια; Λοιπόν, εὐθὺς ὡς εὑρίσκομαι ἐμπρὸς εἰς τὸν κ. Λωζιέ, ἄ! Θεέ μου, τὸ κεφάλι μου ἀδειάζει, ἀδειάζει ὡς νὰ μοῦ ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα τὸν ἐγκέφαλον μὲ κουτάλι.

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Θὰ ἐπιτύχητε τὴν φορὰν αὐτήν. Πενσών, πηγαίνετε, φίλε μου. Προφθάνετε ἀκριβῶς τὴν ἁμαξοστοιχίαν.

— Θέλετε νὰ κάμω μίαν πρόρρησιν, διευθυντά;

— Κάμετέ την...

— Λοιπόν, εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ κάμωμε μία τρύπα στὸ νερό...

Ἐξῆλθεν, εἰς ἄκρον δύσθυμος.

Καὶ τὴν πρωΐαν εὗρε τὸν κ. Λωζιὲ εἰς Κρέϊλ.

Μίαν μετέπειτα ὥραν, ἔφθανον εἰς τὴν ἔπαυλιν λὰ Νεβίς.

Εἶχον κάμει ἐσπευσμένως κλίνην ἐκ τινων στρωμμάτων, ἐν τῷ προδρόμῳ αὐτῷ τῆς ἐπαύλεως ἀναμένοντες τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ Γεράρδος ἀπήντησεν ὅτι ἦτο ἕτοιμος καὶ ὅτι θὰ προσήρχετο μαζὺ σχεδὸν μὲ τὸν ἀνακριτήν.

Ἡ ἐπιστολὴ δι' ἧς ὁ νεαρὸς ἰατρὸς ἐμάν-

θανε τὴν καταστροφὴν ἦτο ἀποτόμως συνοπτική :

« Ὁ κ. Βαλόν. τῆς ἐπαύλεως λὰ Νοβίς, ἐδολοφονήθη ἀπόψε ἐντὸς τοῦ δάσους τῆς Ἀλαττης. Τὸ πτῶμα μετεκομίσθη ἤδη εἰς τὴν ἔπαυλιν τῇ φροντίδι τοῦ υἱοῦ τοῦ θύματος. Ἔλθετε πρὸς συνάντησίν μου, θὰ κάμω αὔριον τὴν ἔκθεσιν εἰς ἣν παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσητε διὰ τῆς πείρας σας».

— Ὁ κ. Βαλὸν ἐδολοφονήθη ἔκραξεν ὁ Γεράρδος, ἀναπηδῶν ἀπὸ τῆς κλίνης του ἔνθα ὁ θεράπων προσῆλθε καὶ τῷ ἐκόμισε τὴν ἐπιστολήν.

Καὶ ἐνεδύθη ἐν τάχει.

— Ταλαίπωρε Ροβέρτε ! Ὁποία συμφορά !

Ἡ Μαρκελίνα εἶχεν ἐγερθῆ τῆς κλίνης. Τὴν συνήντησεν ἐξερχόμενος.

— Ποῦ τρέχεις ; Σ' ἐζήτησαν εἰς κανενὸς ἀσθενοῦς ;...

— Εἰς ἀσθενοῦς, ἀλλοίμονον ! εἴθε νὰ ἦτο τοῦτο !

— Εἶσαι πολὺ συγκινημένος,κάτωχρος...

— Καὶ πῶς νὰ μὴ ἦμαι... ὁ κ. Βαλών. ... ἄ ! τὸν δυστυχῆ τὸν ἄνθρωπον !

— Τί τῷ συνέβη ;

— Ἀπέθανε ! τὸν ἐδολοφόνησαν !

— Θεέ μου !

— Πῶς ; Τὸ ἀγνοῶ. Δὲν γνωρίζω ποσῶς τὰς λεπτομερείας. Μὴ μ' ἐρωτᾷς... Τίποτε δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀπαντήσω...

Μετὰ πέντε λεπτά, εἶχεν ἀναχωρήσει

Τέταρτον μόλις ὥρας εἶχε παρέλθει ἀφ' ἧς ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Πενσὼν ἔφθασαν εἰς τὴν ἔπαυλιν λὰ Νοβίς,ὅτε ἐπεφάνη ἐκεῖ καὶ ὁ Γεράρδος.

Ὁ Ροβέρτος ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του κλαίων. Ἦτο ὁ πτωχὸς νέος ἀξιοθρήνητος, τόσον ἡ ὄψις του ἦτο ἀποσυντεθειμένη.

Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπαύστως ἀπὸ τῶν ἐξωγκωμένων του καὶ φλογισμένων ὀφθαλμῶν.

— Γεράρδε, εἶπεν, εἶσαι σοφός, εἶσαι ἐπιδέξιος... Δὲν θ' ἀποδώσῃς τὴν ζωὴν εἰς τὸν πατέρα μου, τοὐλάχιστον βοήθησόν με νὰ ἐκδικηθῶ τὸν φόνον του ... Αἱ ἰατρικαί σου παρατηρήσεις δυνατὸν νὰ μᾶς θέσουν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐνόχου ... Τίποτε μὴ παραλείψῃς, σὲ ἱκετεύω, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ δολοφόνου . . . τὸ ἀπαιτῶ ἐκ τοῦ καθήκοντός σου, ἀπὸ τῆς φιλίας σου...

— Οὐδὲν θὰ παραλείψω ἀφ' ὅ,τι τὸ καθῆκον μοὶ ἐπιβάλλει, Ροβέρτε.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ πτῶμα τοῦ Βαλόν.

Ὅλοι οἱ ἐκεῖ παρευρισκόμενοι, καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ ἀνακριτής, καὶ ὁ Πενσών, ἀπεμακρύνθησαν ἵνα τὸν ἀφήσωσιν ἐλεύθερον.

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Βαλὸν μόνος ἀπέμεινε παρὰ τὸν ἰατρὸν ἵνα τὸν βοηθῇ, ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ Γεράρδος τὸν διέταξε νὰ ἐκδύσῃ τὸ πτῶμα. Ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τὴν πληγήν, νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔφερε τὰ ἴχνη πάλης.

Ἡ σφαῖρα εἶχε διατρυπήσει τὸ στῆθος, εἰς τὴν καρδιακὴν χώραν.

Τὴν ἐξήγαγε, τὴν ἐξήτασεν. Ἦτο πεπλατυσμένη, ἀλλ' ὄχι καὶ παραμεμορφωμένη. Τὴν ἐφύλαξεν ἵνα τὴν ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν κ. Λωζιέ.

Κατέθηκε, συμφώνως πρὸς τὴν ἀφήγησιν τοῦ Βωφόρτ, ὅτι ἡ πληγὴ ἐγένετο ἐξ ἀποστάσεως πέντε ἢ ἓξ μέτρων.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σφαῖραν, τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφανθῇ ἂν προήρχετο ἀπὸ περίστροφον ἢ ὅπλον.

Αὐτὸ ἦτο ἔργον τοῦ εἰδήμονος ἐμπειρικοῦ τὸν ὁποῖον ὁ ἀνακριτὴς ἤθελεν ἐκλέξει.

Πρὸς τὸ παρόν, αἱ παρατηρήσεις αὗται δὲν ἠδύναντο νὰ παράσχωσι μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

Παρετήρησε, συναμα, ἐκχύμωσιν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἰσχίου τοῦ Βαλόν, καὶ ἐξάρθρωσιν κατὰ μῆκος τοῦ σώματος, καθ' ὅλον σχεδὸν τὸ μῆκος τῆς αὐτῆς πλευρᾶς.

Ἐγνώριζεν ἤδη, παρὰ τοῦ Λωζιέ, ὁποία ἦτο ἡ παρὰ τοῦ Βωφὸρτ γενομένη ἀφήγησις. Ἡ ἐκχύμωσις λοιπὸν δὲν τὸν ἐνέβαλλε ποσῶς εἰς ἀπορίαν.

Προῆλθεν αὕτη ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ Βαλὸν ἀπο τῆς ἁμάξης.

Ἀνεκοίνωσε τὰς παρατηρήσεις του πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ἐγχειρίζων αὐτῷ τὴν σφαῖραν.

Ὁ κ. Λωζιὲ τῷ εἶπεν :

— Εὐαρεστήθητε νὰ μᾶς συνοδεύσητε μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ὁ φόνος διεπράχθη. Ἡ παρουσία σας δυνατὸν νὰ μᾶς ἀποβῇ χρήσιμος.

Ὁ κ. Λωζιέ, ὁ Πενσὼν καὶ ὁ Γεράρδος πάραυτα ἀνεχώρησαν.

— Κύριε Βωφόρτ,εἶπεν ὁ ἀνακριτής, ἔλθετε μαζύ μας, εἶσθε ἀπαραίτητος.Θ' ἀφηγηθῆτε κάτω ἐκεῖ, ἐπὶ τόπου, πῶς τὸ ἔγκλημα διεπράχθη. Πῶς εἶσθε, κύριε ; ὑποφέρετε πολὺ ἐκ τῆς πληγῆς σας ;

— Πολὺ ὀλίγον ... Μία ἐκδορά, τίποτε πλειότερον. Ἐντὸς τινων ἡμερῶν, οὐδὲ κἂν θὰ φαίνηται πλέον.

Ὁ Βωφὸρτ εἶχε τὴν κεφαλὴν τετυλιγμένην διὰ πανίου.

Ἀγαπᾶτε νὰ ἐξετάσω τὴν πληγὴν καὶ νὰ βάλω ἐπίδεσμον ; εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν σύζυγον τῆς Μαρκελίνας.

— Ἀργότερον, κύριε Γεράρδε, ἀργότερον, εἶπεν ὁ Πέτρος . . . Μὴ ἀσχολῆσθε δι' ἐμέ. Ὅταν ἐπανέλθωμεν, θὰ ἔχωμεν πάντοτε καιρόν !

Ἀνεχώρησαν.

Καὶ τόση ἦτο ἡ συγκίνησις ἣν τοῖς προὐξένει τὸ τρομερὸν αὐτὸ δρᾶμα, ὥστε ὁ Βωφὸρτ ἐλησμόνει τὴν ἀποκάλυψιν τῆς Μαρκελίνας.

Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησε τὴν σύζυγόν του, τὴν θυγατέρα του !

Καὶ δὲν ἐσκέπτετο μάλιστα,ὁμιλῶν πρὸς τὸν Γεράρδον, ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἦτο ὁ υἱὸς τῆς συζύγου του, ζῶσα ἀνάμνησις τοῦ παραπτώματος τῆς νεάνιδος.

Ὁ δίφρος ἐφ' οὗ ἐπέβαινον ὁ Βωφὸρτ καὶ ὁ Βαλόν, εὑρίσκετο ἔτι ἀνατετραμμένος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἦτο ἡ πρώτη λεπτομέρεια τοῦ δράματος ἣν συνήντησαν.

Ὁ κ.Λωζιὲ καὶ ὁ Πενσὼν ἐξήτασαν προσεκτικῶς τοὺς ρυτῆρας.

Τὰ πρὸς δεξιᾷ χωρία ἦσαν ἀπεσπασμένα πρὸς ὃ μέρος συνδέονται πρὸς τὸν χαλινόν·

Ὁ κ. Λωζιὲ ἐξήτασε τὰ πάντα μετὰ λεπτολόγου προσοχῆς.

Αἴφνης ἔκλινε καὶ ἀπέμεινε πρὸς στιγμὴν σκεπτικός.

Εἶτα ἔνευσε πρὸς τὸν Πενσὼν νὰ πλησιάσῃ.

Τῷ ἐπέδειξε τὸν χαλινόν, οὗτινος ἐκράτει τὴν ἄκραν ἐν τῇ χειρί.

— Παρατηρεῖτε ; εἶπε.

— Ναί, ὁ χαλινὸς εἶνε κεκομμένος ἐν τῷ μέσῳ διὰ μαχαιρίου καὶ ἔπειτα ἀπεσπασμένος ἀπὸ τράβηγμα ἰσχυρόν.

— Καὶ αὐτὸ δὲν σοὶ ἐμπνέει καμμίαν σκέψιν ;

— Θεέ μου, κύριε ἀνακριτά, ὑπέλαβεν ὁ Πενσών, αὐτὸ μοῦ φέρει σκέψιν τὴν ὁποίαν δὲν χρειάζεται δυσκολία ὅπως συλλαβῇ τις.

— Λέγετε.

— Στερεῖται ἄλλως τε σημασίας...

— Ὦ ! ὤ !

— Ὁ κ. Βωφόρτ, ὅστις ἀπέζευξε τὸν ἵππον, ἀπέκοψε τοὺς χαλινοὺς διὰ τὸ συντομώτερον, ἀφοῦ ἐννοεῖται ὁ κ. Βωφόρτ εἰς ἄκρον ἐβιάζετο. Ἀντὶ νὰ λύσῃ ἔκοψε, διὰ νὰ φθάσῃ ὅσον τὸ ταχύτερον εἰς τὴν ἔπαυλιν καὶ εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Ροβέρτον Βαλόν. Εὑρίσκω τὸ πρᾶγμα φυσικώτατον.

— Ὦ! ὤ ! γρήγορα φθάνετε εἰς τὸ συμπέρασμα, κύριε Πενσών.

Καὶ ἀδιόρατον μειδίαμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀνακριτοῦ.

Ὁ Πενσὼν τὸ παρετήρησε καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἂς μὴ τῷ ἀντιτείνωμεν !..

Καὶ τῷ εἶπε διὰ τόνου προσηνοῦς, οὗτινος ὁ κ. Λωζιὲ δὲν ἠδυνήθη νὰ μαντεύσῃ τὴν εἰρωνείαν :

— Τολμῶ νὰ ἐρωτήσω τὸν κ. ἀνακριτήν, καὶ νὰ ζητήσω νὰ μάθω κατὰ τί ἡ γνώμη του διαφέρει τῆς ἰδικῆς μου ;

— Ἀργότερον, κύριε Πενσών, ζητήσατε καὶ παρατηρήσατε καὶ σεῖς, ὡς πράττω καὶ ἐγώ. Παρατηρήσατε συνάμα ὅτι εὐκολώτερον θὰ ἦτο νὰ ἔλυε τὸ λωρίον ἢ νὰ τὸ ἀποκόψῃ, ὡς ἔπραξεν.

Ὁ Πενσὼν οὐδὲν ἀντέτεινεν. Ἀλλὰ νοερῶς, ἐβρυχᾶτο :

— Καλά, τί τοῦτο ἀποδεικνύει ;

Ὁ κ. Λωζιὲ περιῆγε τὸ ξηρόν του βῆμα βραδέως, ἐπισκοπῶν οὕτως εἰπεῖν πᾶν ἴχνος βημάτων ἐπὶ τῆς ἀμμώδους ὁδοῦ, ἕνα ἕκαστον τῶν θάμνων καὶ τῶν κλάδων, ἐν τῷ ἄκρῳ τοῦ δάσους. Ὁ Πενσὼν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βωφόρτ.

— Πολὺ θὰ ἦσθε ἀνήσυχος καὶ τεταραγμένος, κύριε, χθές, ὅτε εὑρέθητε μόνος, μὲ τὸν ἵππον καὶ τὴν ἅμαξαν ἀναποδογυρισμένα...Χάνει τὸ κεφάλι του κανεὶς εἰς τοιαύτας στιγμάς...

— Τῷ ὄντι καὶ ταχέως γηράσκει τις εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας.

— Οὐδεὶς σᾶς ἐβοήθησεν εἰς τὸ ν' ἀνεγείρητε τὸν ἵππον ;

— Ὄχι, τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ δάσος ἦτο ἔρημον. Ἄλλως τε, θὰ παρετηρήσατε ὅτι μὴ δυνάμενος ν' ἀπαλλαξω τὸν ἵππον τῶν χαλινῶν, ἀπέκοψα ὡς ἔτυχε τὰ λωρία.

— Τῷ ὄντι. Τὸ εἴδομεν. Μοὶ ἐπιτρέπετε μίαν ἐρώτησιν ;

— Ὅ,τι ἀγαπᾶτε, κύριε. Δὲν ἦλθον ἀ-

κριβῶς ἐδῶ διὰ νὰ σᾶς διαφωτίσω, ἐφ' ὅσον δύναμαι ;

— Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἵππος προσέκοψε καὶ ἡ ἅμαξα ἀνεποδογύρισεν, ἐρρίφθητε μέσα εἰς τοὺς θάμνους... εἴπετε...

— Καὶ ἀπώλεσα τὰς αἰσθήσεις μου.

— Λοιπὸν δύνασθε νὰ μὲ πληροφορήσητε ἂν ἐπὶ πολὺ ἐμείνατε λιπόθυμος ;

— Τὸ πρᾶγμα εἶνε δύσκολον, ὡς ἐννοεῖτε ... Εἰκάζω ἐν τούτοις ὅτι ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἐπὶ τέταρτον ὥρας καὶ πλέον.

— Πιστεύετε ὅτι ὁ περιέχων τὰ χρήματα σάκκος ἔπεσεν ἐν τῷ μεταξύ,—ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου διεπράχθη ὁ φόνος ἕως τὸ μέρος ἔνθα ὁ ἵππος εἶχε προσκόψει, — ἢ νομίζετε ὅτι ὁ φονεὺς ἦλθεν ὁ ἴδιος νὰ τὸν ἀναζητήσῃ, εἰς τὸ ἀνατραπὲν ἁμάξιον ;

— Ἀγνοῶ ἀπολύτως. Ἡ τελευταία ἐν τούτοις ὑπόθεσις μοὶ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα.

— Καθ' ὃν χρόνον ἦσθε λιπόθυμος, δὲν ἠσθάνθετέ τινα πλησιάζοντα πρὸς τὸ μέρος σας ;...

— Ὄχι, οὐδὲν εἶχον ἀκούσει.

— Ἐνῷ ὁ κ. Λωζιέ, ἐξετάζει τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἀγαπᾶτε νὰ μεταβῶμεν μέχρι τῆς ἁμάξης ;

— Εὐχαρίστως.

Ὁ κ. Λωζιὲ βλέπων αὐτοὺς ἀπομακρυνομένους ἀνέκραξεν :

—Ποῦ πηγαίνετε λοιπόν, παρακαλῶ, κύριε Πενσών ;

— Θὰ ἐπανέλθω εὐθύς.

Ὅτε ἐπανῆλθον, ὁ Πενσὼν ἀνέλαβε τὰς ἐρωτήσεις του.

— Ποῦ ἐπέσατε, κύριε Βωφόρτ ;

— Ἔλθετε, νὰ σᾶς δείξω.

— Ὄχι, δείξατέ μοι ἀπ' ἐδῶ τὸ μέρος. Δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ δάσος εἰμὴ μετ' ἄκρας προφυλάξεως.

— Διατί ;

— Διότι δυνατὸν νὰ εὕρωμεν ἐκεῖ ἴχνη τὰ ὁποῖα ἐκ τῆς βίας μας νὰ ἐξηλείφοντο. Τὸ ἔγκλημα ἐγένετο χάριν κλοπῆς, ἀναμφιβόλως. Ὁ φονεύς, θέλων νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σάκκον, θὰ παρηκολούθησε κατόπιν ὑπὸ τὸ δάσος...Τώρα εἰσέλθωμεν, ἀλλὰ προσοχή!... Ἂν βλέπετε ἴχνη ἐπὶ ἄμμου ἢ ἐπὶ τῆς γῆς, προσέξετε νὰ μὴ τὰ ἐξαλείφητε !

Εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ δάσους.

— Ἐδῶ ἐσφενδονίσθην, εἶπεν ὁ Βωφόρτ δεικνύων καταπατημένας θάμνους...

— Τὸ ὑπωπτεύθην, ἰδοὺ μάλιστα ἴχνη αἵματος ἐκεῖ ὅπου θὰ ἐφέρατε τὴν κεφαλήν..

— Πολὺ αἷμα θὰ ἔχασα καὶ εἶμαι λίαν ἐξησθενημένος.

— Καὶ ζαλισμένος ἴσως πολὺ θὰ ἦσθε, διότι ἀντὶ νὰ κατευθύνητε πρὸς τὸν δρόμον τὸ ὄχημα, τὸ ἐρρίψατε μέσα εἰς τὸ δάσος.

— Ἀλλ' ὄχι ἀπατᾶσθε. Ἐπορεύθην κατ' εὐθεῖαν, πρὸς τὸν ἵππον, ἔπειτα εὐθὺς ἐπορεύθην πρὸς τὸν Βαλὸν ἵνα βεβαιωθῶ ἂν ἦτο νεκρὸς τῷ ὄντι.

— Εἶσθε βέβαιος δι' ὅ,τι λέγετε ;

— Ἐννοεῖται !

— Τότε ἀδυνατῶ παντελῶς νὰ ἐξηγήσω ὅ,τι ἀνακαλύπτω.

— Ἀλλὰ τί βλέπετε ;

— Διάβολε, ἴχνη αἵματος ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου ἐπέσατε, μέχρι τῆς ἁμάξης· ἀλλ' ἐπίσης ἐπανερχόμενα ἐκεῖθεν, ἰδέτε καὶ σεῖς, καὶ προβαίνοντα ἐντὸς τοῦ δάσους ὅπου ἐξαφανίζονται.

— Δὲν δύναμαι ἢ νὰ ἐπιμένω εἰς ὅ,τι εἶπον. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἐπροχώρησα ποσῶς πέραν αὐτῶν τῶν θαμνων ὅπου ἔπεσα, ὅταν ὁ ἵππος εἶχε προσκόψει.

— Τότε, τίποτε δὲν καταλαμβάνω, ἐψιθύρισεν ὁ Πενσὼν σύννους.

Καὶ ἡμικεκυφώς, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν ἐν τῷ δάσει, διερευνῶν τοὺς κλάδους καὶ τὰ φύλλα.

Ἀνὰ πᾶν σχεδὸν βῆμα ἐσταμάτα ἐπὶ μακρόν.

Ὁ Βωφὸρτ ἔβαινεν ὄπισθεν, παρακολουθῶν τὸ βλέμμα τοῦ ὑπαλλήλου ὁσάκις προσηλοῦτο ἐπί τινος ἀντικειμένου.

Ὁ Πενσών, ἤδη, ἐσιώπα.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἐπί τινος φύλλου, ἠπλοῦτο στῖγμα ἐρυθρόν.

Ὁ Πενσὼν ἐκείνει τὴν κεφαλήν.

Προφανῶς, πληγωμένος ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ.

Τίς ἄλλος νὰ ἦτο, εἰμὴ ὁ Βωφόρτ ;

Τότε, πρὸς τί ὁ Βωφὸρτ διετείνετο ὅτι δὲν διέβη ποσῶς ἐκεῖθεν ;

Αἴφνης, ἐσταμάτησεν.

Ἠκούοντο φωναὶ προσεγγίζουσαι.

Ὁ Πενσὼν ἀνεγνώρισε τὸν Γεράρδον καὶ τὸν κ. Λωζιέ, ἀλλὰ τόσον πυκνὸν ἦτο τὸ δάσος ὥστε δὲν τοὺς διέκριναν ἀκόμη.

Μετ' οὐ πολὺ οἱ τέσσαρες ἄνδρες εὑρίσκοντο ὁμοῦ.

Ὁ Λωζιὲ καὶ ὁ Πενσὼν πρεσεβλέπον ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως.

— Τί ἐκάμνετε ἐδῶ, κύριε Πενσών ἠρώτησεν ὁ ἀνακριτής.

— Παρηκολούθουν αὐτὸ τὸ ἴχνος, κύριε! εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Καὶ ἐδείκνυεν ἄκρῳ δακτύλῳ κηλίδα αἵματος ἐπί τινων πρασίνων φύλλων.

— Καὶ ἐγὼ αὐτό ! ὑπέλαβεν ὁ ἀνακριτὴς δεικνύων ἑτέραν κηλίδα αἵματος.

Εἶχον ἀμφότεροι τὸ αὐτὸ ἀκολουθήσει ἴχνος. Ὁ ἀνακριτὴς τὸ παρέλαβεν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ὅπου εἶχον ριφθεῖ οἱ πιστολισμοί, καὶ ἀνήρχετο πρὸς τὸ δάσος, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς ἁμάξης. ἐνῷ ἐξ ἐναντίας ὁ Πενσὼν κατέβαινεν, ἀπὸ τῆς ἁμάξης πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἰδοὺ τὰ παράδοξα, εἶπεν ὁ ἀνακριτής. Πληγωμένος προφανῶς διέτρεξε τὸ διάστημα αὐτὸ τοῦ δάσους... Δὲν δύναται νὰ ἦνε ὁ Βαλὸν ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ κ. Βωφόρτ, καὶ κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐξέτασιν τοῦ κ. Γεράρδου εἶχε μείνει εἰς τὸν τόπον, ἢ ἐξέπνευσε μετά τινας στιγμὰς εὐθύς,—σεῖς λοιπὸν ἦσθε, κ. Βωφόρτ ;... ἐπεδόθητε ἀναμφιβόλως εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ φονέως ;

— Ὄχι.

— Κύριε Πενσών, παρατηρήσατε ποίαν διεύθυνσιν ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη, βαίνουσι πρὸς τὴν ἀνατετραμμένην ἅμαξαν ἢ ἔρχονται ἐκεῖθεν ;

— Δύσκολον ν' ἀποφανθῇ τις περὶ τούτου, κύριε Λωζιέ, διότι τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ δάσους καλύπτεται ὅλον ἀπὸ θάμνους καὶ φύλλα μαραμμένα. Ἐν τούτοις, ἰδοὺ πλησίον ἡμῶν ἴχνος τὸ ὁποῖον θὰ παράσχῃ ἴσως νέαν διαφώτισιν ... Εἶνε ἴχνος ὑποδήματος μὲ στενὸν τακοῦνι... ἡ ἄκρα τοῦ ποδὸς στρέφεται πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἁμάξης...Δὲν εἶνε τοῦτο πάτημα πρόσφατον κανενὸς ἐξ ἡμῶν...

— Τί ἐκ τούτου ἐξάγετε ;

— Ὅτι ὁ φονεύς, ἀφοῦ ἐπυροβόλησεν, ἰδὼν ὅτι ὁ ἵππος ἐκλονήθη, κατηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος μέχρι τῆς ἁμάξης ἵνα ἴδῃ ἂν κατέπεσεχαμαὶ ὁ περιέχων τὰ χρήματα σάκκος.

Ὁ Βωφὸρτ παρενέβη.

— Πρὸς τοῦτο, εἶπεν, ἀπῃτεῖτο ἵνα ὁ φονεὺς ἐγνώριζε τὸ ἐντὸς τοῦ σάκκου περικλειόμενον χρῆμα.

— Βεβαίως.

— Λοιπόν, δὲν θὰ παραδεχθῆτε τὸν κ. Βαλὸν διασαλπίσαντα πανταχοῦ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα θὰ μετέφερεν εἰς τὴν ἔπαυλίν του ποσὸν 450 χιλιάδων φράγκων !

— Ὄχι, ἀλλὰ θὰ ὑπῆρχόν τινες γνωρίζοντες τὴν ὕπαρξιν τοῦ ποσοῦ. Καὶ μεταξὺ αὐτῶν δέον ν' ἀναζητήσωμεν. Ἔχομεν τὸν ταμίαν τῆς τραπέζης ὁπόθεν ἐξῆλθε τὸ χρῆμα, καὶ ἄλλους ὑπαλλήλους ἴσως· ἔχομεν τοὺς γραφεῖς τοῦ συμβολαιογράφου, τοὺς ἐκεῖ τυχὸν εὑρισκομένους πελάτας ὅτε τὸ χρῆμα ἐμετρεῖτο. Ὁ Βωφὸρτ ὅστις συνώδευε τὸν Βαλὸν θὰ μᾶς παράσχῃ ἴσως ἐπὶ τούτου τοῦ ζητήματος χρησίμους τινὰς πληροφορίας.

— Ὄχι, οὐδὲν δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω.

— Ποῦ εἴχετε συναντήσει τὸν κ. Βαλόν ;

— Εἰς τοῦ κ. Παρλαγκέ. Ἐδειπνήσαμεν ὁμοῦ.

— Καθ' ὁδόν, οὐδὲν παρετηρήσατε τὸ ὕποπτον ;

— Ἤκουσα δὶς ἐπανειλημμένως, τρέξιμον ἐντὸς τοῦ δάσους, ὄπισθέν μας. Παρηκολουθοῦμεθα. Ἤμην βέβαιος.

— Δὲν ἐπεστήσατε τὴν προσοχὴν τοῦ συντρόφου σας ;

— Συγγνώμην. Ὁ κ. Βαλὸν τόσον εἶχε λάβει τὰ μέτρα του, ὥστε ἠδυνήθη, καίτοι θανασίμως πληγωμένος, ν' ἀνταπαντήσῃ εἰς τὸν πυροβολισμὸν διὰ τοῦ περιστρόφου του, πυροβολήσας πρὸς τὸ μέρος τοῦ φονέως.

— Καὶ αὐτὰ ἐδῶ ἀποδεικνύουν ὅλα ὅτι εὐστόχως ἐπυροβόλησεν, εἶπεν ὁ Γεράρδος... διότι τὰ ἴχνη αἵματος αὐτὰ προέρχονται ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ φονέως, ὅστις θὰ ἐπληγώθη.

—Τοῦτο εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ ἀνακριτής.

Καὶ μετὰ διαπεραστικοῦ πρὸς τὸν Βωφὸρτ βλέμματος :

— Τί λέγετε καὶ σεῖς, κύριε ;

— Τὴν αὐτὴν καὶ ἐγὼ γνώμην ἔχω.

— Ὁ φονεὺς πολὺ θ' ἀπώλεσεν αἷμα· ἐν τούτοις ἡ πληγή του δέον νὰ μὴ ἦτο πολὺ σοβαρὰ ἀφοῦ τῷ ἐπέτρεψε νὰ συρθῇ ἀπ' ἐδῶ ἕως τὴν ἅμαξαν, νὰ κλέψῃ τὸν σάκκον καὶ νὰ φύγῃ...

— Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἀνεύρωμεν ἕτερόν τι ἴχνος εἰς τὰ πέριξ.

Ἀνεζήτησαν, ἀλλὰ χωρὶς οὐδὲν νὰ εὕρουν.

— Ἀφοῦ ἔκλεψε τὸν σάκκον, θὰ ἠκολούθησε τὴν ὁδόν, εἶπεν ὁ Πενσών. Ἦτο τὸ ἀσφαλέστερον μέσον ἵνα καταστήσῃ ἀφανῆ τὰ ἴχνη αὐτοῦ...

Αἴφνης ἐσταμάτησε, τὸ βλέμμα προσηλῶν ἐπὶ χλοαζοντος θάμνου.

Ὅλοι ἔστρεψαν ἐκεῖ τὸ βλέμμα.

Τί εἶδε ; τί ἀνεκάλυψε ;

Προχωρεῖ.κλίνει πρὸς τὸν θάμνον.Τὸ βλέμμα του σπινθηροβολεῖ. Ἡ χεὶρ του μάλιστα τρέμει, τόσον ἡ συγκίνησίς του εἶνε βαθεῖα.

Καὶ ἀποσύρει περίστροφον, οὗτινος ὁ χάλυψ,ἐφ'οὗ προσέπιπτεν ἀκτὶς ἡλίου, ἐπέσυρε τὴν προσοχήν του.

Ὁ ἀνακριτὴς πλησιάζει, δράττει τὸ ὅπλον.

— Ὦ ! ὤ! εἶπεν, ἰδοὺ εἷς δολοφόνος λίαν ἀσύνετος.

— Τόσον μάλιστα ἀσύνετος, ἐψιθύρισεν ὁ Πενσών, ὥστε πρέπει νὰ προσέξωμεν μὴ τοῦτο εἶνε δόλος ὅπως δώσῃ ψευδῆ τροπὴν εἰς τὰς ἐρεύνας μας.

Ἦτο ὅπλον κομψὸν καὶ στερεόν, μὲ λαβὴν ἐξ ἐβένου.

Ὁ ἀνακριτὴς τὸ ἐξήτασε καὶ εἶδεν ὅτι δύο του βολαὶ εἶχον κενωθῆ.

— Μὴ εἶνε τὸ περίστροφον τοῦ Βαλόν ; ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος.

— Ὄχι, κατέπεσεν ἐκεῖνο εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἐκεῖ ἀκόμη εὑρίσκεται, τὸ εἶδον εἶπεν ὁ Πενσών... Τώρα ὅταν θὰ περάσωμεν, τὸ λαμβάνομεν.

— Ἐν γένει οἱ λαθροθῆραι καὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος δολοφόνοι δὲν κάμνουν χρῆσιν τοιούτων ὡραίων ὅπλων, ἐσκέπτετο ὁ ἀνακριτής.

Ἐθεώρησε τὴν κάννην του, φέρουσαν διὰ μικρῶν γοτθικῶν στοιχείων τὴν ἐπιγραφήν : «Φ. Κλωδέν,Βουλεβάρτον τῶν Ἰταλῶν».

Ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ ὁπλοποιοῦ.Ἴσως ὁ κύριος Κλωδὲν ἐνεθυμεῖτο τὸν ἀγοραστήν. Ὁ Λωζιὲ ἐπεφυλάσσετο νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

Ὁ Βωφόρτ, παρὰ τὸν ἀνακριτήν, ἐξήταζε τὸ ὅπλον.

— Μοὶ τὸ ἐπιτρέπετε ; εἶπεν.

— Εὐχαρίστως.

Ὁ Βωφὸρτ ἔλαβε τὸ περίστροφον, τὸ περιειργάσθη, εἶτα ἐπιστρέφων αὐτὸ πρὸς τὸν δικαστήν, εἶπε μειδιῶν :

— Ἔχω καὶ ἐγὼ ἓν παρόμοιον, τοῦ αὐτοῦ συστήματος καὶ ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἐργοστάσιον ... Ἂν ὅλα αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ περίστροφα δὲν ὡμοίαζον, θὰ ἐστοιχημάτιζον δι' αὐτὸ ὅτι εἶνε τὸ ἰδικόν μου.

— Ἀπὸ πολλοῦ ἔχετε ἀγοράσει τὸ ἰδικόν σας ;

— Ἀπὸ τινων μόλις ἐτῶν. Παράδοξον τῳόντι...

— Ἀλλὰ τί ; τί ἀνακαλύπτετε λοιπόν ;

— Ἀφοῦ ἔκαμα σκοποβολὴν εἰς τὸν κῆπόν μου, εἰς Κρέϊλ, εἶχον ἡμέραν τινὰ λησμονήσει τὸ περίστροφον ἐκεῖ. Ἐνεθυμήθην τοῦτο τὴν ἐπαύριον. Ἡ σκωρία εἶχε προσβάλει τὸ ὅπλον καὶ μεθ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τοῦ ὑπηρέτου ὅπως τὴν ἐξαλείψῃ, εἶχον τηρηθῆ ἴχνη αὐτῆς...Καὶ ἰδοὺ ἔχει καὶ αὐτὸ σκωρίαν ...Αὐτὸ τῳόντι οὐδὲν ἀποδεικνύει, τοιαύτη σύμπτωσις εἶνέ τι σύνηθες...

Καὶ ἀπέδωκε τὸ ὅπλον πρὸς τὸν σύννουν κ. Λωζιέ.

Ὁ Πενσὼν εἶχε πλησιάσει πρὸς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν Βωφόρτ.

— Πιθανόν, καὶ βέβαιον μάλιστα τυγχάνει, νὰ ἦτο ὁ δολοφόνος ἐκεῖ, ὅπου ἀνεῦρον τὸ περίστροφον, ὅταν ἐπυροβόλησε τὸν Βαλόν· Ἄλλως τὰ πάντα μᾶς τὸ ἀποδεικνύουν. Ὁ κύριος Βωφὸρτ δὲν ἀναγνωρίζει καλλιστα τὸ μέρος ;

— Τὸ ἀναγνωρίζω, τῳόντι.Καὶ ἐδῶ,ἰδού, ὁ δυστυχὴς Βαλὸν κατέπεσεν, ἀφοῦ ἐπυροβόλησεν.

— Ἂς ἐξετάσωμεν λοιπὸν καταλεπτῶς τὸ δάσος, εἶπεν ὁ Πενσών.

Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καὶ εἰς ἀπόστασιν μέτρου ἀπὸ τῶν θαμνων ἔνθα τὸ περίστροφον ἀνευρέθη, ὁ Πενσὼν ἐπέδειξεν εἰς τὸν ἀνακριτὴν κλάδον κοπέντα ὑπὸ τῆς διαβάσεως σφαίρας.

Ἐκεῖ, ξηρὰ φύλλα, ἦσαν καταπατημένα καὶ ὑπῆρχον μάλιστα καὶ ἴχνη αἵματος.

— Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἀμφιβαλλω πλέον, εἶπεν ὁ Πενσών, ὁ φονεὺς εἶχε πληγωθῆ . . . Ἀλλόκοτοι οἱ τρεῖς αὐτοὶ πιστολισμοὶ ὁποῦ ὁ καθεὶς των εὗρε καὶ ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον· τρεῖς πιστολισμοί, τρεῖς πληγαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία τοὐλάχιστον, θανατηφόρος.

Ἐβυθίσθη ἐκ νέου ὑπὸ τὸ δασος ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τοῦ ν' ἀνεκάλυπτε νέον τι ἴχνος, ἀλλὰ τὰ ἴχνη αἵματος τὸν ἐπανέφερον ἐπὶ τὰ ἴχνη ἅτινα εἶχεν ἤδη ἀκολουθήσει μετὰ τοῦ ἀνακριτοῦ.

— Προφανῶς, εἶπεν, ὁ φονεύς, καίτοι πληγωμένος δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἄπρακτος... Ἐπῆγε ν' ἀναζητήσῃ τὸν σάκκον, καὶ ἔφυγεν ἀφοῦ τὸν παρέλαβεν... ἐκτὸς ἂν τὸν ἀπέκρυψεν εἰς καμμίαν γωνίαν τοῦ δάσους.

Ἐστράφη πρὸς τὸν ἀνακριτήν.

Ἐκεῖνος δὲν προσεῖχεν εἰς αὐτὸν ἀλλ' ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς τὸν Βωφόρτ.

Ὁ Πέτρος ἐσιώπα ἀπό τινων στιγμῶν.

Τὰ νῶτα στηρίζων ἐπὶ δένδρου, ἤκουε τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμενα χωρὶς ποσῶς νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν.

Ἦτο ὠχρός.

Θὰ τὸν ἐνόμιζέ τις ὅτι ἔμελλε νὰ λιποθυμήσῃ, κατέβαλλε προσπαθείας ὅπως μὴ ἀπολέσῃ τὰς αἰσθήσεις του.

Τὰ χείλη του ἦσαν ἄχροα καὶ ἀπεξηραμμένα.

Αἴφνης ἀνεκίνησε τὰς χεῖρας εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν.

Ὁ Γεράρδος ἔδραμε πρὸς αὐτόν.

— Κύριε Βωφόρτ . . . κύριε Βωφόρτ, τί ἔχετε ;

— Ἰδού ! ἰδού ! ἐψιθύριζεν ὁ Λωζιέ, πόθεν αὐτὴ ἡ συγκίνησις ; Μήπως διότι ἀνευρέθη τὸ περίστροφον ; ἢ ἁπλῶς ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς μας διατριβῆς εἰς τὸ μέρος τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ὁποίου... παρέστη... μάρτυς;

Ἀλλ' ἤδη ὁ Βωφὸρτ συνήρχετο καὶ ἐψιθύριζε μειδιῶν :

— Ἦτο ἁπλῆ ἀδυναμία... Μὴ σᾶς ταράξῃ αὐτό. . Εἶμαι ἀπό τινος πολὺ καταβεβλημένος... Ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ὑπέστην χθές, ὁ τραματισμός μου, ἔστω καὶ ἐλαφρός, τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἀπώλεσα, ἐπέτειναν τὴν ἀδυναμίαν μου. Συγνώμην...

— Διψᾶτε ; Θέλετε τίποτε ; ἠρώτησεν ὁ Γεραρδος.

— Ὄχι, Γεράρδε, ὄχι, παιδί μου... δὲν διψῶ... Ἓν μόνον θέλω καὶ εὔκολον νὰ μοὶ τὸ δώσητε, ὀλίγον νερὸν διὰ νὰ δροσίσω τὸ μέτωπόν μου, τὸ κρανίον μου, τὴν πληγήν μου, ἥτις μὲ φλέγει... Τίποτε ἄλλο...

— Νερόν ; εἶπεν ὁ Πενσών, εὐχαρίστως, ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρωμεν ;

— Ἐδῶ πλησίον ὑπάρχει ἕλος...Τὸ Ἕλος τῶν Ἐλάφων ... Τὸ γνωρίζουν ὅλοι οἱ κυνηγοὶ καὶ οἱ λαθροθῆραι ... Ὁ δυστυχὴς Βαλὸν μοὶ ὡμίλει περὶ αὐτοῦ ὀλίγας ἔτι στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου του ... ἂς ἔλθῃ κανεὶς νὰ μὲ συγκρατήσῃ, ὅπως ὑπάγω ἕως ἐκεῖ... Ἡ δρόσος τοῦ ὕδατος θὰ μοὶ κάμῃ καλόν... θὰ ἐπιστρέψω μόνος,

— Σᾶς συνοδεύω ἐγώ, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Εὐχαριστῶ, Γεράρδε.

— Πηγαίνομεν ὅλοι, εἶπεν ὁ Λωζιέ, καὶ ἔνευσεν ἐμφαντικῶς πρὸς τὸν Πενσών.

Ἐκεῖνος ἐβρυχήθη ὑπὸ τὸν μύστακά του.

— Τὴν βλέπω τὴν ματιά του, μὰ δὲν καταλαμβάνω τί θέλει νὰ σημάνῃ !

Τὸ Ἕλος τῶν Ἐλάφων δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ. Διακόσια τὸ πολὺ μέτρα.

Μετὰ τινων βημάτων πορείαν ἔφθασαν εἰς ὕψωμά τι ὁπόθεν ἡ ὁδὸς ἐξειλίσσετο καταφανὴς ὅλη.

Ἦτο μικρὸς λόφος δύο περίπου μέτρων ὕψος ἔχων καὶ πλαισιῶν ρυάκιον ρέον ὑπὸ τὰ ξηρὰ φυλλώματα.

Τὸ ρυάκιον αὐτὸ ἐξέβαλλεν εἰς τὸ Ἕλος τῶν Ἐλάφων.

Παρὰ τὸ ἕλος ὅπου ἔφθασαν μετά τινα λεπτά, ὁ Βωφὸρτ ἐκάθησεν.

Εἶχεν ἀναλαβει τὴν ψυχραιμίαν του.

— Τῷ ὄντι, ἔλεγεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Λωζιέ, μὲ ταράττει ἡ ὑπὲρ ἐμοῦ μέριμνά σας. Ἔπρεπε ποσῶς νὰ μὴ ἀνησυχῆτε καὶ ν'ἀφίνετε τὸν ἰατρὸν μόνον νὰ μὲ συνώδευεν.

Ὁ υἱὸς τῆς Μαρκελίνας ἀφῆρεσε τὴν ταινίαν τὴν περιδένουσαν τὸ μέτωπον τοῦ Βωφὸρτ καὶ περιέβαλλε τὴν κεφαλήν του.

Ἐδέησε πολὺ νὰ διαβρέξῃ τὸ πανίον, προσκεκολλημένον ὂν ἐπὶ τῆς πληγῆς, καὶ μετὰ μυρίων προφυλάξεων τὸ ἀφῆρεσε.

Τὸ αἷμα ἤρξατο ρέον ἐκ νέου.

Ἡ σφαῖρα εἶχε προσβάλει τὸ μέτωπον, ἐπὶ τῆς κόμης, καὶ ἔψαυσε τὸ κρανίον, πρὸς δεξιᾷ, προξενήσασα μακρὰν ἀλλ' ἀβαθῆ ἀμυχήν.

Ἐν τούτοις ὁ τραυματίας ὑπέφερεν.

Ζωηρὰ τῷ ἐπῆλθεν ἐξοίδησις, καὶ εἶχεν ἀναγκην ἀναπαύσεως.

Ὁ Γεράρδος ἐξήτασε τὴν πληγήν.

— Δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος ! εἶπεν. Ὀκτὼ ἡμέραι ἀρκοῦσι πρὸς ἐπούλωσίν της.

Ὁ Βωφόρτ, δροσισθείς, ἦτο ἤδη εἰς καλλιτέραν κατάστασιν.

Ἐπέστρεφεν ἄνευ βοηθοῦ.

Καθ' ὁδόν, ὁ κ. Λωζιὲ ἔλαβε τὸν ἰατρὸν κατὰ μέρος.

— Τί παρετηρήσατε ; ἠρώτησε.

— Ποῦ ;

— Πρὸ μικροῦ, ὅτε ἐξηταζετε τὸ τραῦμα τοῦ κ. Βωφόρτ.

[Ἕπεται συνέχεια]

Β*

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Ἡ ἱστορία αὐτὴ τοῦ Γοδαγιὲρ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Βονέ.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπαύριον ὅτε ὁ στρατιώτης προσῆλθεν ἵνα ἐκτελέσῃ τὴν συνήθη του ὑπηρεσίαν, τὸν ἠρώτησε :

—Διατί λοιπὸν ἔφυγες χθὲς ὡς κλέπτης ὅταν μὲ εἶδες ;

Ὁ Γοδαγιὲρ ὅστις ἐψήκτριζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπενδύτην, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἡ ψήκτρα χαμαί. εἶτα θέλων νὰ τὴν ἀναλάβῃ παρήτησε καὶ τὸν ἐπενδύτην· κατ' ἀρχὰς ὁ Βονὲ τὸν ἐπέπληττε δι' αὐτάς του τὰς ἀδεξιότητας, ἀλλ' ὁ πτωχὸς νέος τοιαύτης ἦτο κατασκευῆς ὥστε ὅσῳ πλέον τὸν ἐπέπληττέ τις, τόσον καθίστατο ἀδεξιώτερος.

— Δὲν εἶχες λόγον νὰ φύγῃς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βονέ, ἡ κυρία Ριβὼ μοὶ εἶπεν ὅτι σοὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτὰ ὁποῦ γράφουν τὰ μανδύλιά σου, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε κακόν, ἐξ ἐναντίας.

Αἱ εὐμενεῖς αὐταὶ λέξεις ἐπήνεγκον γαλήνην τινὰ εἰς τὸν Γοδαγιὲρ ὅστις ἀνεζήτει τὴν ὑποκάτω καθίσματος πεσοῦσαν ψήκτραν χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν ἀνεύρῃ, ἕως οὗ τέλος ἐπέτυχε νὰ θέσῃ χεῖρα ἐπ' αὐτῆς.

—Δὲν πηγαίνεις λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖον ; ἐξηκολούθησεν ὁ Βονέ.

— Πάω, ὑπολοχαγέ μου.

— Τότε, διατί δὲν μανθάνεις ν' ἀναγινώσκῃς ;

— Δὲν μπορῶ.

— Πῶς, δὲν ἠμπορεῖς ;

Ὁ Γοδαγιὲρ ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, πορφυρωθεὶς ὅλος, εἶτα καταβαλλὼν ὅλον του τὸ θάρρος :

— Στὴν ἀρχή, εἶπε, πάω καλὰ ὅπως κ' οἱ ἄλλοι, μὰ ὅταν προχωροῦν στῆς μεγάλαις λέξεις, μοῦρχετ' ὁ ἱδρῶτας στὸ μέτωπο, στὰ χέρια, δὲν μπορῶ πλέον τίποτα νὰ πῶ, βλέπω τὰ γράμματα καὶ χορεύουν μπροστὰ στὰ μάτια μου.

Ἰδέα τις διῆλθε τὸ πνεῦμα τοῦ Βονέ.

— Ἂν σ' ἐμάνθανον ἐγὼ ν' ἀναγινώσκῃς.

Ἡ σύγχυσις τοῦ στρατιώτου κατέστησεν αὐτὸν ἄναυδον.

— Ὤ ! ὑπολοχαγέ μου, ἐτραύλισε.

— Δὲν θέλεις ;

— Θέλω, μὰ . . . θὰ μπῆτε σὲ μεγάλο μπελᾶ.

— Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμέ· θὰ προσδεύσῃς, ἂν φανῆς ἐπιμελής.

Ὁ Γοδαγιὲρ ἤρχισε νὰ γελᾷ σιωπηλῶς ἐξ εὐχαριστήσεως, τὸ στόμα ἔχων ἠνεῳγμένον ἐν σχήματι Θ, τοὺς ὀφθαλμοὺς προβάλλοντας ἀπὸ τὰς κόγχας των.

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ;

— Βεβαιότατα· ὁπωσδήποτε μαθαίνει κανεὶς στὸ σύνταγμα· στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχα τίποτα στὸ νοῦ μου, μὰ σὰν βλέπῃ κανεὶς τοὺς ἄλλους τοὔρχονται ἡ ἰδέαις· πόσοι ἄλλοι θὰ ἤτανε σὰν κ' ἐμένα στὴν ἀρχὴ καὶ εἶνε τώρα λοχίες.

— Καλά, ἐλθὲ αὔριον εἰς τὰς τρεῖς.

Ἡ ἐπαύριον ἦτο σάββατον, ἡμέρα συναθροίσεως παρὰ τῇ κυρίᾳ Βοσμορώ, καὶ ἡ τρίτη ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν μετέβαινον ἐκεῖ οἱ κεκλημένοι.

Ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐκείνην ἔδιδε μάθημα εἰς τὸν ὑπηρέτην του δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπήγαινεν εἰς τῆς κυρίας Βοσμορώ.

Εἰς τὰς τρεῖς παρὰ δέκα τῆς ἐπαύριον ὁ Γοδαγιὲρ ἔφθασεν εἰς τοῦ ὑπολοχαγοῦ του ὃν εὗρε βηματίζοντα κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ θαλάμου του.

— Ἄ ! ἦλθες λοιπόν ! Εἰς ἔργον λοιπὸν τὸ μάθημα εἶπε διὰ τόνου νευρικοῦ ἥκιστα καταλλήλου ὅπως ἐγκαρδιώσῃ τὸν λίαν συγκεκινημένον ἤδη στρατιώτην.

Ὁ Βονὲ ἠνέῳξε βιβλίον, ἀλλ' ὁ Γοδαγιὲρ ἐξήγαγεν ἄλλο τοιοῦτο ἀπὸ τοῦ θυλακίου του, ἓν ὡραῖον καινουργὲς *Ἀναγνωσματάριον* τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ μόλις εἶχεν ἀγοράσει.

— Ἔφερα τὸ βιβλίο μας, εἶπε περιδεῶς, διότι κατὰ τὴν ἰδέαν του ἓν μόνον ἦτο τὸ βιβλίον ἐφ' οὗ ἠδύνατό τις νὰ μάθῃ ν' ἀναγινώσκῃ.

— Ἂς ἀρχίσωμεν. Γνωρίζεις τὰ γράμματα ;

— Ναί, ὑπολοχαγέ μου, νομίζω πῶς τὰ ξέρω.

— Ἴδωμεν.

Καὶ ὁ Βονὲ τῷ ὑπέδειξε πολλὰ στοιχεῖα, ἅτινα ὁ Γοδαγιὲρ ἀπήγγειλεν ἀλανθάστως καὶ ἄνευ ἐνδοιασμῶν.

— Καλά, προχώρει τώρα.

Ὁ Γοδαγιὲρ προσεπάθησε νὰ προχωρήσῃ, ἀλλὰ δὲν διήνυσε πολὺ διάστημα.

— Ὁ Ρεναῖος εἶ...

Καὶ ἐσταμάτησεν.

— Εἶνε δ, εἶνε ε, εἶπεν ὁ Βονέ.

— Τὸ βλέπω καλά ... δ, ε, ἐτραύλισεν ὁ θεράπων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τρεῖς ὧραι ἐσήμαινον εἰς τὸ ὡρολόγιον γείτονος μοναστηρίου, καὶ ὁ Βονέ, γαλήνιος καὶ ὑπομονητικὸς μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ἔπληξε διὰ τῆς πυγμῆς του τὴν τράπεζαν.

— Εἶδε, εἶδε, ἀνέκραξεν, εἶδε· ἐπανάλαβέ το ἐξ ἀρχῆς.

Ἀλλ' εἰς μάτην. Τὴν λέξιν «Ρεναῖος» ἣν καλῶς εἶχεν ἀναγνώσει ὁ Γοδαγιὲρ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀναγνώσῃ ἐκ νέου.

— Θέλεις νὰ γελᾷς μαζύ μου, εἶπεν ὁ Βονὲ διὰ φωνῆς ἐξηρεθισμένης, μὲ κάμνεις νὰ δαπανῶ τὴν ὥραν μου καὶ στέκεσαι χάσκων. «Ὁ Ρεναῖος εἶδε τὴν σελήνην !» ἐμπρὸς λοιπόν.

Τὰ πάντα ἀπέβησαν εἰς μάτην ὁ Γοδαγιὲρ ἀπέμενε κοθιδρως καὶ παραλελυμένος, ἀδυνατῶν πλέον ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

Καὶ βλέπων αὐτὸν ὁ Βονὲ εἰς τοιαύτην κατάστασιν :

— Θὰ ἐπανέλθῃς αὔριον, εἶπε κατευναζόμενος, διὰ τόνου σχεδὸν φιλοστόργου, σήμερον εἶμαι ταραγμένος, δὲν ἔχω διάθεσιν, αὔριον σοὶ ὑπόσχομαι τὸ μάθημα θὰ ὑπάγῃ καλά.

Ἐνῷ ὁ Γοδαγιὲρ ἔβαινε τεθορυβημένος πρὸς τὴν θύραν, ὁ Βονὲ ἐζώσθη μετὰ σπουδῆς τὸ ξίφός του, ἐφόρεσε τὸ πιλίκιόν του καὶ ἐν διαστήματι ὀκτὼ μόλις λεπτῶν εὑρέθη πρὸ τῆς θύρας τῆς κυρίας Βοσμορώ.

Ἐνῷ περιέμενε νὰ τῷ ἀνοίξουν, ἤκουσε προερχομένας ἄνωθεν τοῦ τοίχου τὰς φωνὰς τῶν παικτῶν οἵτινες ἤδη ἦσαν συνηθροισμένοι ἐν τῇ αὐλῇ.

Ἡ ἄφιξίς του δὲν διέκοψε ποσῶς τὴν πορείαν τοῦ παιγνιδίου, ἀλλ' ὅτε ἐχαιρέτησε τὴν κυρίαν Ἀμιλὼ καὶ τὴν κυρίαν Βοσμορώ, ἡ Ἰουλιανὴ τῷ ἔνευσε νὰ μεταβῇ παρ' αὐτήν.

— Ἐμάθομεν τὴν ἐπάνοδόν σας, τῷ εἶπε φιλικῶς, καὶ ὁπόταν δὲν σᾶς εἴδομεν ἠπορήσαμεν τί σᾶς ἠμπόδισε τοῦ νὰ ἔλθητε. Ἐταξειδεύσατε καλῶς :

— Μάλιστα, σᾶς εὐχαριστῶ.

Μετὰ τὴν Ἰουλιανήν, ἡ Ἀννέτα ἠθέλησε καὶ αὕτη νὰ τῷ ἀποτείνῃ λέξεις τινάς, καὶ ἀφῆκε τὸν Δερόδην ὅστις ἦτο σύντροφός της εἰς τὸ παιγνίδιον νὰ περιμένῃ, πρὸς ἄκραν του ἀπαρέσκειαν.

— Δεσποινίς, εἶνε ἡ σειρά σας.

— Ἔφθασα.

Καὶ δὲν ἔσπευσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν διότι δὲν ἤθελε διὰ τῶν εὐπειθῶν τρόπων μόνον νὰ συνεκράτει τὸν Δερόδην ἐχρειάζετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ μικρά τις δυσαρέσκεια, καὶ ὀλίγη ζηλοτυπία.

Ὁ συμπαίκτωρ τῆς Ἰουλιανῆς ἦτο εἷς νεοελθὼν τὸν ὁποῖον ὁ Βονὲ δὲν ἐγνώριζεν.

Ὑψηλός, μελαγχροινός, μὲ μαύρην βοστρυχώδη κόμην ἐπὶ ὡραίας μορφῆς κανονικῆς, ὑπὲρ τὸ δέον ἴσως καὶ ὡραίας καὶ κανονικῆς, κομψῶς ἐνδεδυμένος καὶ μετ' ἐξεζητημένης μάλιστα φιλοκαλίας, μὲ φαιὸν πανταλόνιον, μαύρην ρεδιγκόταν κομβωμένην καὶ κυανοῦν ἀτλαζωτὸν λαιμοδέτην, εἶχε καὶ τὸ ὕψος ἅμα ὑψηλόφρον ὀλίγον, ὡς ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς στάσεως τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν μεμετρημένων του κινήσεων, ἀναρμόστων πρὸς εἰκοσιπενταετῆ ἢ εἰκοσιεξαετῆ νέον.

Ἦτο ἐπὶ πλέον παρασημοφορημένος. Ἀλλὰ μεθ' ὅλον τὸ ἐπιδεικτικόν του, ἔπαιζεν ἐν τούτοις κάλλιστα τὸ *λὼν-τεννὶς* πλὴν μετά τινος ὑπεροψίας ἐνοχλητικῆς, διὰ τὸν Βονὲ τοὐλάχιστον, ὅστις ἐσκέπτετο τίς ἄρα νὰ ἦτο οὗτος πρὸς τὸν ὁποῖον τόσην ἐπεδείκνυεν ὁ ἔπαρχος μέριμναν.

Ἠρώτησε τὸν Βεζὶν ὅστις, μὴ ἔχων οὗτος λόγους ν' ἀνησυχῇ διὰ τὸν νεοελθόντα αὐτὸν ἐπισκέπτην, ἐγνώριζε μόνον ὅτι, εἰσήχθη παρὰ τοῦ ἐπάρχου καὶ ὅτι ἐκαλεῖτο κ. Ζακτά.

Ἀλλ' ὁ κ. Ροζελίνης παρέσχε πλείονας ἐπεξηγήσεις.

Καὶ οὗτος ἀνησύχει διὰ τοὺς νεωστὶ προσερχομένους, διότι μολονότι αἱ περὶ γάμου ἐλπίδες του δὲν ἔτυχον καλῆς ὑποδοχῆς οὔτε παρὰ τῇ Ἰουλιανῇ οὔτε παρὰ τῇ Ἀννέτα, δὲν ἀπεθαρρύνετο ποσῶς καὶ ἤλπιζεν ὅτι μία τῶν δύο ἀδελφῶν θ' ἀπέλιγεν εἰς τὸ νὰ τὸν συζευχθῇ, ἁπλῶς διότι παρευρίσκετο ἐκεῖ.

— Ἐρωτᾶτε διὰ τὸν κύριον, ἀπήντησε παρεμβαίνων. Ἐγὼ θὰ σᾶς πληροφορήσω περὶ τούτου, ἂν τὸ πρᾶγμα σᾶς ἐνδιαφέρει.

— Τὸν εὑρίσκω ἀσυνήθους διὰ τὴν Φεγιάδην κομψότητος.

— Καὶ ἐκ τῆς κομψότητός του αὐτῆς συμπεραίνετε ὅτι εἶνε ;...

— Τίποτε δὲν συμπεραίνω.

— Λοιπόν, πηγαίνωμεν εἰς τὴν στοὰν ὅπου δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ἀνετώτερον, καὶ θὰ σᾶς εἴπω τὰ κατ' αὐτόν.

Ἐκάθησαν, καὶ ὁ Βονὲ ἐτοποθετήθη εἰς τρόπον ὥστε νὰ βλέπῃ τοὺς παίκτας τοῦ *λὼν-τεννὶς*.

— Ἀποποιεῖσθε ν'ἀπαντήσετε εἰς τὸ αἴνιγμα τὸ ὁποῖον σᾶς προέτεινα ;

— Δὲν εὑρίσκω τί ν' ἀπαντήσω.

— Λοιπόν ! τὸ κομψὸν αὐτὸ ὑποκείμενον εἶνε ἁπλούστατα καθηγητὴς τὸν ὁποῖον ὁ Μωπὲκ εἰσήγαγεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἵνα τὸν καταστήσῃ σύζυγον τῆς δεσποινίδος Δερά.

Ὁ Βονὲ ἔμεινεν ἀπαθὴς ὑπὸ τὸ ἐταστικῶς ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένον βλέμμα.

— Καθηγητής, εἶπεν.

— Ἄ ! σεῖς φαντάζεσθε, βλέπω, τὸν καθηγὴν ὑπὸ τὸν ἀρχαῖόν του τύπον, ὅπως τὸν παριστοῦν οἱ χρονογράφοι καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι, ἀδέξιον, κακοενδεδυμένον καὶ ξηρὸν σχολαστικόν, ἀλλ' ὁ κόσμος προοδεύει, αὐτὸς τὸν ὁποῖον βλέπετε εἶνε καθηγητὴς τῆς ἐποχῆς, εὐλύγιστος, ἐπιδέξιος καὶ πλέον ἢ φιλόκαλος τὴν περιβολήν. Ἂς ἀφήσωμεν δὲ κατὰ μέρος τὰς ὑπερόχους του ἀξιώσεις. Ἔχει μεθόδους ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ἀσφαλεῖς πρὸς λύσιν παντὸς κοινωνικοῦ προβλήματος, πρὸς λύσιν ἀπορίων θεολογικῶν, πολιτικῶν, ἱστορικῶν, ἐπιστημονικῶν, στρατιωτικῶν κ.λ π. Συζητήσατε μαζύ του περὶ στρατιωτικῆς διοργανώσεως, θὰ σᾶς προσκολληθῇ, ὅπως θὰ προσκολληθῇ καὶ εἰς ἐμὲ ἂν τῷ ὁμιλήσω περὶ οἰκονομικῶν. Ἡ μέθοδος, κύριε, ἡ μέθοδος· ἡμεῖς στερούμεθα μεθόδου, αὐτὸς ἔχει ἰδικήν του τοιαύτην, εἶνε τοῦτο τὸ προνόμιόν του.

— Καὶ ποῦ εἶνε καθηγητής ;

— Εἰς Γρενόβλην, εἰς Νανσύ, μήπως καὶ ἐγὼ γνωρίζω ; εἴς τι πανεπιστήμιον ὅπου ἀγνοῶ καὶ ἐγὼ τί διδάσκει, διότι τὰ πάντα διδάσκει. Λέγων ὅτι διδάσκει, ἀκριβέστερον θὰ ἐξεφραζόμην ἂν ἔλεγον μᾶλλον ὅτι εἶνε διωρισμένος ὅπως διδάσκῃ, διότι ποτὲ νομίζω δὲν ἐπάτησε τὸν πόδα εἰς τὸ πανεπιστήμιον ἔνθα ἀνήκει, ὡς ἐκ τῶν ἀποστολῶν δι' ὧν τὸν ἐπιφορτίζουν εἰς Ἑλλάδα, Μικρὰν Ἀσίαν, Γερμανίαν, Παρισίους, πράγματι δὲ περιστρέφεται περὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, εἰς ὃ παρέχει παντοειδεῖς ἐκδουλεύσεις. Αἱ ὑπηρεσίαι του αὐταὶ τῷ καλοπληρώνονται, διότι κερδίζει ἓξ ἢ ὀκτὼ χιλιάδες φράγκων κατ' ἔτος καὶ ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιέξ ἐτῶν ἐπαρασημοφορήθη. Σεῖς ὅστις εἶσθε τριακοντούτης, καὶ τοσάκις ἐρριψοκινδυνεύσατε τὴν ζωήν σας, κερδίζετε δύο χιλιάδες τετρακόσια φράγκα, καὶ θὰ ἐπιτύχητε κανὲν παράσημον μετὰ ἑξαετίαν, ἂν ἡ τύχη σᾶς εὐνοήσῃ. Ἰδοὺ ὁ νέος διδάκτωρ, πολὺ ὀλίγον ὁμοιαζων ὡς βλέπετε πρὸς τὸν παλαιόν, καὶ γνωρίζων τῇ ἀληθείᾳ καλῶς νὰ ἐπωφελῆται τῆς πολιτικῆς.

— Πῶς ἦλθεν ἐδῶ ; ἠρώτησεν ὁ Βονὲ πολὺ μᾶλλον ποθῶν νὰ μάθῃ τὰ ἀμέσως ἐνδιαφέροντα αὐτὸν ἢ ν' ἀκούῃ γνώμας ἀφῃρημένας.

— Ἦλθε διότι ἦλθε, καὶ ὁμολογουμένως τὸ μέρος εἶνε ἀρκετὰ τιμητικὸν δι' αὐτόν. Ὁ κύριος αὐτὸς ὅστις ἂν ἦναι κατά τι τέλειος ἀριστοκράτης δὲν εἶνε εἰμὴ ὡς πρὸς τὴν περιβολήν του, εἶνε υἱὸς τῆς ραπτρίας ἀσπρορρούχων τοῦ γυμνασίου μας, καὶ ὅ,τι προόδους ἔκαμε τὰς ὀφείλει εἰς τὴν ἰδίαν του ἱκανότητα. Μὲ τὰς ἐπιτυχίας, τῷ ἐπῆλθεν ἡ φιλοδοξία, ἡ τῆς πολιτικῆς καὶ ἡ τῆς περιουσίας. Ὁ Μωπέκ, ὅστις γνωρίζει νὰ ὀσφραίνηται τοὺς ἀνθρώπους τοῦ μέλλοντος ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῇ ἀργότερον νὰ ὑποστηριχθῇ, τῷ ὑπεσχέθη τὴν πραγματοποίησιν ἀμφοτέρων· τῆς πολιτικῆς, καθιστῶν αὐτὸν βουλευτὴν ἐνταῦθα, καὶ τῆς περιουσίας, καθιστῶν αὐτὸν σύζυγον τῆς Ἰουλιανῆς. Ἰδοὺ διατί ὁ ὡραῖος Ζακτὰ εἰσήχθη εἰς τῆς κυρίας Βοσμορώ, καὶ παίζει τὸ *λὼν-τεννὶς* μετόσην κομψότητα...ὑπέροχον. Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω καὶ μίαν λεπτομέρειαν ἀρκετὰ χαρακτηριστικὴν διὰ τὴν ἀκριβεστέραν ἀπεικόνισίν του. Ἀντὶ νὰ συγκατοικῇ μὲ τὴν καλήν του μητέρα, τὴν ὁποίαν θὰ ἐπλήρου χαρᾶς, διαμένει εἰς τὰ εὐρύχωρα διαμερίσματα τοῦ ἐπαρχείου.

ΙΒ'

Πλέον ἢ ἅπαξ, ἀφ' ὅτου ἠγάπα τὴν Ἰουλιανήν, ὁ Βονὲ εἶχε προίδει τὴν ἐπέλευσιν νέου τινὸς προσώπου τὸ ὁποῖον ἤρκει νὰ παρουσιάζετο ἵνα ἐθριαμβευεν.

Ἀλλ' ὅπως οἱ γινόμενοι προφῆται κακῶν δι' ἑαυτοὺς παρεδέχθη τὸ πιθανὸν τοῦ πράγματος εἰς μέλλον ἀόριστον καὶ μεμακρυσμένον. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡμέραν τινὰ ἡ Ἰουλιανὴ θὰ καθίστατο ἡ σύζυγος ἄλλου, καὶ ἐν τούτοις ἠσθάνετο εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ τὴν βλέπῃ τοὐλάχιστον.

Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ ὥρα αὐτὴ ἥτις ἐφαίνετο μεμακρυσμένη εἶχεν ἤδη ἐπέλθει.

Ἀποχωρισθεὶς τοῦ κ. Ροσελίνη, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλὴν ἔνθα ἔπαιζον, καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας ὄπισθεν τῆς ράχεως, μὲ ὕφος τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ καταστήσῃ ἀδιάφορον, ἐξήταζε τὸν Ζακτὰ ἀφοσιωμένον ὄντα εἰς τὸ παιγνίδιόν του καὶ καταγινόμενον ν' ἀποκρούῃ διὰ τοῦ δικτύου του τὰς ἐλαστικὰς σφαίρας.

[Ἕπεται συνέχεια]. Κ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ.Δ.Χον. Μεσολόγγιον. Βιβλία καὶ φύλλα ἀπεστάλησαν.—κ. Ι. Β. Μανσούραν. Ἐνεγράφη συνδρομητής, φύλλα ἀπεστάλησαν· φροντίσατε διὰ τὴν συνδρομήν, σᾶς παρακαλοῦμεν.—κ. Στ.Σαρ. Σῦρον. Αἰτηθέντα ἀπεστάλησαν· μᾶς ὀφείλετε ἀκόμη δρ. 1. — κ. Ἀδελ. Μακ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθησαν φρ. χρ. 18. Αἰτηθέντα ἀποστέλλονται προσεχῶς. — κ. Ε. Κοντ. Λευκάδα. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη· προσεχῶς γράφομεν· φύλλα ἀποστέλλονται.—κ. Π. Τσολ. Πάτρας. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. Αἰτηθέντα ἀποστέλλονται. Μᾶς ὀφείλετε ἔτι δρ. 2.—κ. Δ. Μάσ. Χανία Κρήτης. Ἐλήφθησαν δρ. 5. Αἰτηθὲν ἐξηντλήθη, δὲν εὑρίσκεται. Φύλλα ἀπεστάλησαν.—κ. Ι.Δ.Τσ. Αἰδηψόν. Πληροφορίας προσεχῶς.—κ.Π.Π. Γαργαλιάνους. Λαμβάνετε τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτά» ;

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα Ὁμονοίας. Οἰκία Πάγκα. καὶ Ὁδὸς Σταδίου. οἰκία Καλλιγᾶ

ΚΑΠΝΑ ΣΙΓΑΡΕΤΑ — Ἀγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας—Γενιτζέ. Γενιζὲ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιὰς φράγκα 40. Μὲ δοκιμήν.

ΠΟΥΡΑ Ὀλλανδίας, Γερμανίας, Ἀθάνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχριμπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλαι — ΣΙΓΑΡΑ ΠΙΠΑΙ

Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

Τὸ **Bazar de la Havane** ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΤΣΙΓΑΡΕΤΩΝ **λιανικῶς** διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ Ἐξωτερικόν, οἱαδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας, τὴν ἀποστολὴν δεμάτων **χονδρικῶς**.

Ἡ τριακονταετὴς ἐργασία καὶ πεῖρα τοῦ καταστηματάρχου καὶ κατασκευαστοῦ κ. Ἀγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ **Bazar de la Havane** δύναταί τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα Ἑλληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνά, διότι ὅλα τα εἴδη τῶν καπνῶν Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμιγνύονται μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Ἀγγελίδου, καὶ ἑπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνά.—πρὸ πάντων τὰ **Ἑλληνικὰ**—τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισίαν καὶ γλυκυτάτην. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρον φυσικῶς εὐῶδες—ἰδίως ἑλληνικόν—καὶ ὄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας (Ἀγασελούκ), ἂς ἀγοράζῃ σιγάρα μόνον ἀπὸ τὸ

Bazar de la Havane

Κίρδος 50 ο/ο εἰς τοὺς ἐνδυομένους

ΚΑΣΜΙΡΙΑ ΚΑΣΜΙΡΙΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς ἀριθ. 71, 73, 69 καὶ 59.

Ἡ πρόοδος τῶν ὁραίων κασμιρίων τῆς ἐποχῆς, ἡ ποικιλία τῶν χρωμάτων, ἡ στερεότης αὐτῶν, ἡ ἀρίστη ἐφαρμογὴ εἰς τοὺς ἐνδυομένους, τὸ ἀνεπίδεκτον παντὸς συναγωνισμοῦ, κινοῦν τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἐπισκέπτου. Φανταστῆτε τί ἔχει νὰ γείνῃ τώρα ποῦ ἐκορεύθησαν τὰ νεώτερα χειμερινὰ κασμίρια.

Δύο χιλιάδες σχεδίων καὶ χρωμάτων χειμερινῶν κασμιρίων 50 ο/ο ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων Καταστημάτων.

Μάλιστα. ἄνευ ὑπερβολῆς. Ὅστις ἀμφιβάλλει, δύναται νὰ προσέλθῃ εἰς ἁπλῆν ἐπίσκεψιν· εἰσερχόμενος δὲν φεύγει χωρὶς νὰ παραγγείλῃ ἐνδυμασίαν, χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ κασμίριον τῆς ἐποχῆς, χωρὶς νὰ θαυμάσῃ τὴν πλουσιωτάτην συλλογὴν πωλουμένης λιανικῶς καὶ χονδρικῶς. Πρὸς τούτοις ἐκρυθμίσθησαν καὶ ὑφάσματα Ἀμερικῆς κατάλληλα δι' ἐνδυμασίας χειμερινῆς ἀνδρῶν καὶ παίδων, τὸ μόνον δραχμὴ ἓν κομψότατον ἀνδρικὸν κοστούμιον. Ὁποία οἰκονομία ! ! !

(4)

Τὸ κέρδος ἐπὶ τῆς μεγάλης καταναλώσεως.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ παντὸς εἴδους δεχόμεθα εἰς λίαν συγκαταβατικὰς τιμάς.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθῆναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν.	6.20π	8.20*	11.50π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 8.30π	—	1.50μ	5.05μ
Ἀθῆναι	»	7.00	9.00	12.30	—	Πύργος	ἄφ. 925.	—	2.45	6.00
Κόρινθος	ἄφ.	9.58	12.12	3.22	—		ἀν. —	7.00π	3.10	4.25μ
	ἀν.	10.18	9.20π	3.35	4.30μ	Λεχαινὰ	ἄφ. —	8·47	4.39	6.35
Ξυλόκασ.	ἄφ.	11.16	10.54	4.33	6.04		ἀν. —	8.53	4.44	6.40π
Ἀκράτα	ἄφ.	12.26	—	5.29	7.25	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.05	9.15
	ἀν.	12.28	5.45π	5.30	3.30μ		ἀν. 7.45π	12.10	8.50π	3.00μ
Αἴγιον	ἄφ.	1.29	7.03	6.20	4.45	Αἴγιον	ἀν. 9.12	1.30	10.25	5.15
Πάτραι	ἄφ.	3.10	9.05	7.40	6.45	Ἀκράτα	ἄφ. 10.04	2.20	11.40	6.35
	ἀν.	3.40	7.15π	4.05μ	—		ἀν. 10.08	2.25	6.00π	—
Λεχαινὰ	ἄφ.	5.41	9.48	7.00	—	Ξυλόκασ	ἀν. 11.17	3.20	7.16	11.30
	ἀν.	5.46	9.54	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 12.14	4.18	8 50	1.05
Πύργος	ἄφ.	7.35	11.45	9.00	—		ἀν. 12.34	4.32		2.30*
	ἀν.	7.15π	12.00		4.00	Ἀθῆναι	ἄφ. 3.40	7.30		5.50
Ὀλύμπια	ἄφ.	8.10	12.55		4.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 4.15	8.00		6.25

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	8.35π (1)	12.30μ	Τρίπολις	ἀν. 8.45π	12.45μ (2)
Ἄργος	11.25	3.08	**Ναύπλιον**	ἀν. 11.10	4.
Ναύπλιον	12.15	3.50	Ἄργος	ἀν. 11.55	4.40
Τρίπολις	4.00	6.40	Κόρινθος	ἀν. 1.15	7.15

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.20	—	6.15	Λουτρὰ	—	—	—	1.45
Βαρθολομ.	7.35	10.40	2.30	6.30	Κυλλήνη	—	8.10	11.15	3.05
Κυλλήνη	8.00	11,05	2.55	—	Βαρθολομ.	6.30	8.43	11.42	3.40
Λουτρὰ	—	12.25	—	—	Καβάσιλα	6.45	8.58	—	3.55

*. Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἁμαξοστοιχίαι καθ' ἑκάστην.

ΝΕΜΕΑ ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ἀριθ. 66.

Μὲ 50 λ. χονδρικῶς καὶ 60 λιανικῶς τὴν ὀκᾶν ἀγοράζετε κρασὶ Ἀγιωργίτικο μαῦρον. Ποῦ; Εἰς τὴν ΝΕΜΕΑΝ, ἀπέναντι τοῦ Ξενοδοχείου Καψῆ καὶ παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς «Ὁμονοίας». Προσέτι μαστίχαν, ροῦμι, οὖζον, σαμπάνιες καὶ κονιὰκ ἄφθονα.

4 **ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ**

ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ Ἐφετεινόν, γλυκύτατον πρὸς δραχμὰς **23** τὴν ὀκᾶν. ΧΑΒΙΑΡΙ ΧΑΒΙΑΡΙ

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΜΠΙΤΗ πλατεῖα Ὁμονοίας

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η **ΗΒΗ**
Πλατεῖα Ὁμονοίας,
Εὑρίσκονται πάντοτε ΣΤΡΕΙΔΙΑ τῆς ὥρας.

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ Ζακυνθίου **ΑΛΑΝΤΟΠΟΙΕΙΟΝ**
Νέα Ἀγορά, ἀριθ. 18.

Τὸ ὡραιότερον χοιρινὸν κρέας μόνον ἐκεῖ δύνασθε νὰ εὕρητε. — Σαλάμια, χοιρομήρια, λουκάνικα ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων, καὶ ὅ,τι ἄλλο ἀνάγεται εἰς τὴν ἀλαντοποιίαν. — Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν. — Ὅλα εἶνε ἐκλεκτὰ καὶ συγκαταβατικά. 3

ΥΔΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ πρόσφατα εἰς φιάλας πωλοῦνται μόνον παρὰ τῇ Διευθύνσει τῶν Σιδηροδρομων Πελοποννήσου (ὁδὸς Πινακωτῶν 14) πρὸς δρ. 6 τὴν δωδεκάδα. Δι' ἑκάστην ἐπιστρεφομένην καινὴν φιάλην ἀποδίδονται λεπτὰ 15.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ **ΣΙΓΓΕΡ** ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ
47 ὁδὸς Σταδίου 47
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Ἀποκλειστικὴ ὁμάδα.

Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνησία.

ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ **ΛΟΥΒΡ**
125 Ὀδὸς Αἰόλου 125.

Ἐκομίσθησαν

Λάμπαι, Πολυέλαιοι, μεγάλη συλλογὴ **κρυσταλλίνων σκευῶν**, μεγάλη συλλογὴ **σκευῶν ἐκ Πορσελάνης καὶ Φαΐάνς**, πλουσία συλλογὴ **κομψοτεχνημάτων**. — **Μαχαιροπήρουνα, σύνολα τείου, σύνολα τραπέζης** — Τιμαὶ ὡρισμέναι.

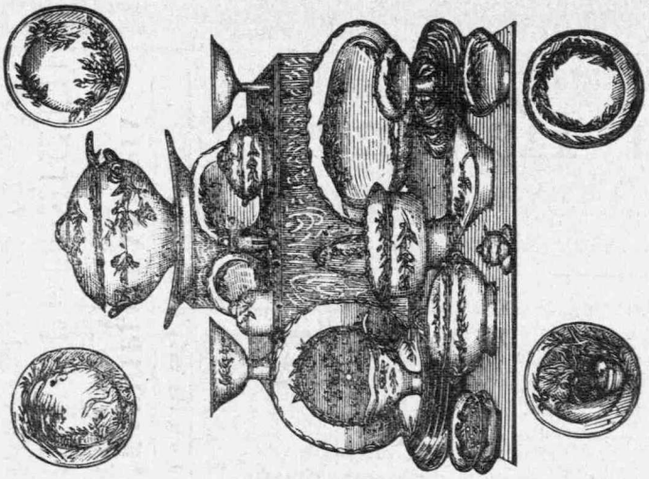

GRAND MAGASIN
LE LOUVRE
125 *Rue d' Éole* 125.

On a apporté

Lustres, grand choix de **vase de cristal**, grand assortiment **d'article en Porcelaine et en Faience**, riche collection **d' articles de luxe.—Service de table.— Services a thé.** — *Prix Fixe.*

Ο ΡΩΜΗΟΣ τοῦ ΣΟΥΡΗ ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς του μέχρι τοῦ 1892 πωλεῖται ἐξαιρετικῶς διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀντὶ φρ. 50.— Ἐπίσης καὶ τὰ Ἅπαντα τοῦ Σουρῆ (τόμοι 5) ἀντὶ φρ. 12. Ἕκαστος τόμος ἰδιαιτέρως φρ. 2.50.

ΟΙΝΟΙ ΣΑΜΟΥ

ΓΝΗΣΙΟΙ εὑρίσκονται ἐν τῷ Καταστήματι Π. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ πωλούμενοι κατὰ φιάλας ἢ κατ' ὀκᾶν. Εἶνε οἶνοι γνήσιοι, ἀνώτεροι ὅλων τῶν ἐπιδορπείων Εὐρωπαϊκῶν, καὶ συνιστῶνται παρὰ τῶν ἰατρῶν εἰς ἀσθενεῖς. Ἁπλῆ δοκιμὴ ἀρκεῖ πρὸς βεβαίωσιν τούτων.

Ὀδὸς Μουσῶν. 11. 18

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ
Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ
Ἀθῆναι, ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 39,
Μεγάλη συλλογὴ ὑποκαμίσων, φωκόλ, κομβίων, χειροκτίων, μπαστουνίων, ὀμβρελῶν, φλανελλῶν κλπ. ἀνδρικῶν εἰδῶν.
Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς.
Λαιμοδέται κατὰ παραγγελίαν.

Κ. ΒΙΔΑΛΗΣ
Βραβευθεὶς ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων
ὁδὸς Σταδίου ἀριθ. 57.
Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους ὑποδήματα ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παίδων. — Γνήσια ρωσσικὰ δέρματα. — Ἔκτακτος εἰδικότης διὰ ΜΠΟΤΑΙΣ τῶν κκ. ἀξιωματικῶν. Τιμαὶ μέτριαι.

Η ΙΣΠΑΝΙΑ τοῦ Λὲ Ἀμίτσις εὑρίσκεται ἐν τῷ